

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

9. 'Θδός Πατησίων ἀριθ. 9.

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐ-
θείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου,
χαρτονομισμάτων, χρυσοῦ κ τ λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Αὐγούστου Μακέ : Ο ΚΟΜΗΣ ΛΑΒΕΡΝΗ, (μετὰ εἰκόνων) μετὰφρασίς
Χαρ. Ἀννίνου, (συνέχεια). — *Fortuné Boisgobey* : ΤΟ ΚΟΜΜΕΝΟ
ΧΕΡΙ, μετὰφρασίς Αἰσώπου, (συνέχεια). — ΡΟΔΟΥ ἈΠΟΜΝΗΜΟ-
ΝΕΥΜΑΤΑ, διήγημα.

ΕΤΗΘΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
προληρωτία

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσᾷ 15.
Ἐν Ῥωσίᾳ ρούβλια 6.

'Ἐκτεῖ κάτω, ἐκτεῖ κάτω! (Σελίς 291).

ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ ΜΑΚΕ

Ο ΚΟΜΗΣ ΛΑΒΕΡΝΗ

ΚΑΤΑ ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΝ ΧΑΡ. ΑΝΝΙΝΟΥ

[Συνέχεια]

Ὁ ὑπουργός λοιπὸν ἐθεώρει τὴν ὑπό-
θεσιν ταύτην ὡς ἔντελως περατωθεῖσαν·
ἐθεώρει αὐτὴν ἐξοφληθεῖσαν, προθύμως δὲ
ἔσημειον εἰς τὰ βιβλία τῆς δόσολη-

ψίας του, ἀντικρὺ τοῦ ὀνόματος τοῦ Λα-
βερνή, τὴν διάσημον λέξιν τοῦ Ἑνετοῦ
τοῦ διενεργήσαντος τὸν ὄλεθρον τοῦ Φό-
σκαρη : 'Ἐπλήρωσεν!

Αἱ ἐξηγήσεις αὗται ἀρκοῦσιν, ὑποθέ-
τομεν, ὅπως δικαιολογήσωσιν ὅλην τὴν
αὐθάδη γαλήνην τὴν ἐπικεχυμένην ἐπὶ
τῆς μορφῆς τοῦ Λουδοῦ, ὅτε ἐπέστρεψεν
εἰς τὸ στρατηγεῖον μετὰ τὸ λαθὼν χώ-
ρην πρῶτον μέρος τῆς καταδίκης τοῦ Γε-
ράρδου.

— Ἄς ἀνκαμφραλαιώσωμεν, εἶπε καθ' ἑ-

αὐτόν. Εἶχα τρεῖς ἐχθροὺς σοβαροῦς ἢ μαρ-
κησία ἀντέχει ἀκόμη· ἀλλὰ θὰ κατορθώ-
σωμεν νὰ καταβάλωμεν καὶ αὐτὴν βαθ-
μηδὸν ὑπομονή! ἔπειτα ἔρχονται ὁ Λα-
βερνή καὶ ὁ Βελαίρ. Ὁ εἰς εἶνε πλέον ἀ-
βλαβής· ὡς πρὸς τὸν ἄλλον δέ, ἂν ὁ ἀ-
χρεῖτος ἐκεῖνος Δεβὼτ μ' ἐνόησε, θὰ εἶνε
ἐπίσης ἀβλαβής κατ' αὐτὴν τὴν ὄραν. Τί
δοσιὸν ζεύγος! Arcades ambo, εἶπεν ὁ
Λουδοῦ καγγαζῶν. Αἰ, αἰ! μὰς ἔμειναν
δὰ ἀκόμη ὀλίγα λατινικά.

Ἡ οὐκιδρότης αὐτῆ τοῦ ὑπουργοῦ ἦτο

πένθιμος· και αυτός ο ίδιος εφοβήθη ἐξ αὐτῆς.

— "ὦ! εἶπεν αἴφνης καταστέλλων τὸ ἐπὶ τῶν χειλέων του μειδίαμα. Σήμερον εἶνε Παρασκευὴ και δὲν πρέπει νὰ γελῶμεν τόσον.

"Ἦγειρε τὴν κεφαλὴν και εἶδεν ἀπροσδοκῆτως ἐμπροσθέν του εἰς δέκα βηματικῶν ἀπόστασιν εἶδος τι γυμναστοῦ, ὅστις ἐξετέλει ἀδιακόπως ὑποκλίσεις, συστέλλων τὸ σῶμα του ὡς σχοινοβάτης.

— "Ὡσὰν νὰ μοῦ φαίνεται ὅτι γνωρίζω αὐτὰ τὰ γυμνάσματα, εἶπε γρυλλίζων ὁ Λουδοῦ. Δὲν ὑπάρχει εἰς τὸν κόσμον παρὰ εἰς μόνον ἀνθρώπος ἰκανὸς νὰ φιλή τὸ ἔδαφος εἰς πᾶσαν ὑπόκλισίν του. Ναί, βέβαια, εἶνε ὁ Δεβῶτ!

— "Ἐγὼ ὁ ἴδιος, ἀπήντησεν ὁ μικροσωμὸς πρῶην θεράπων λικνιζόμενος, ἐγὼ ὁ ταπεινὸς δούλος τοῦ κυρίου μακρησίου.

— Καλημέρα, εἶπεν ὁ Λουδοῦ· μετ' ἡκουσες τί ἔλεγα, δὲν εἶνε ἀληθές;

— Περιττόν, Ἐξοχώτατε.

— Ἐθαύμαζα, πῶς κατορθώνεις, φίλε κύριε Δεβῶτ, νὰ ἐγγιζῆς τὸ ἔδαφος μετ' ἡμῶν σου κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, χωρὶς νὰ λυγίσης τὰ γόνατα. Εἰξεύρεις ὅτι αὐτὸ εἶνε εἰδικότης;

— Ἐξοχώτατε, μεγάλη ἡ καλωσύνη σας.

— Εἶνε τοσοῦτω μᾶλλον ἀξιοσημείωτον ὅσω σὺ σχεδὸν δὲν ἔχεις μύτην.

— Ἡ Ἐξοχότης σας κατεδέχθη νὰ τὸ παρατηρήσῃ και αὐτό;

— Εἶνε ἀληθές ἀφ' ἑτέρου ὅτι δὲν ἔχεις κνήμας διόλου· ὁ κορμὸς σου εἶνε μακρὸς μολὶς κύφη και ἡ μύτη εὐρίσκεται εὐθὺς εἰς τὴν γῆν. "ὦ! εἶνε παρὰ πολὺ!

— Τῆ ἀληθεία, εἶπεν ὁ Δεβῶτ ὀπωσοῦν ἐκπληκτός, ἡ Ἐξοχότης σας μοῦ κάμνει σήμερον τὴν τιμὴν νὰ με ὑποδέχεται με πολλὴν εὐθυμίαν.

Τὸ μέτωπον τοῦ Λουδοῦ ἐρρουτιδώθη.

— Εἶνε ἀληθές, εἶμαι πολὺ εὐθυμος ὑπὲρ τὸ δέον, ἐψιθύρισεν. "Ἄς ὀμιλήσωμεν περὶ τῶν ὑποθέσεών μας. Λοιπὸν;

— Λοιπὸν τί ἐπιθυμεῖτε νὰ με ἐρωτήσετε, Ἐξοχώτατε;

— Τί μοῦ φέρεις ἀπὸ τὸ ταξίδι;

— Τίποτε ἐπὶ τοῦ παρόντος, Ἐξοχώτατε, ἀλλὰ πολλὰς ἐλπίδας.

— Δηλαδή;

— Ἐξοχώτατε, δὲν θὰ σὰς ὀμιλήσω διὰ μερικὰς οἰκειότητας μεταξὺ τοῦ ἀναδόχου μου και τῆς ἀναδόχου μου, διότι εἰξεύρω τώρα καλῶς τί πρέπει νὰ ὑποθέσω. Ἐχω τὰς ἀποδείξεις, εἶνε βεβαιωμένον.

Και ἔτεινε πρὸς τὸν Λουδοῦ ἔγγραφα τινὰ, ἀτινα οὗτος διέτρεξεν ἐν τάχει και ἀνευ ἐνδιαφέροντος.

— Ἦμπορεῖ νὰ χρησιμεύσουν, εἶπεν. Ἡ ἡμερομηνία αὐτὴ συμπίπτει μετ' ἑν κἀποῖον ταξιδίου.

— Μιὰς κυρίας, ἥτις ἐθεάθη εἰς τὰ περίχ τοῦ Ζιβρὺ και εἰς αὐτὸν τὸν πύργον τοῦ Λαβερνῆ προσέτι . . . μιὰς κυρίας ἐκ Παρισίων. Ἰδοὺ μερικὰ πειστήρια.

Και ἔτεινε πάλιν εἰς τὸν ὑπουργὸν ἔ-

τερα ἔγγραφα, ἀτινα ὁ Λουδοῦ ἤρπασεν ὡς γύψ.

— Ναί, ἐψιθύρισεν ἀναγινώσκων αὐτὰ· ἀλλ' ἐκ τούτου οὐδὲν ἀποδεικνύεται· ὅτι ὑπῆρξεν εἰς Λαβερνῆ κατ' ἐκείνην τὴν ἐποχὴν, οὐδ' αὐτὴ ἡ ἴδια τὸ ἀρνεῖται.

Ὁ Δεβῶτ προσέφερεν ἐν ἄλλο ἔγγραφο.

— Τί εἶν' αὐτό;

— Ἡ γενέθλιος πρᾶξις τοῦ κυρίου Λαβερνῆ, φέρουσα τὴν αὐτὴν χρονολογίαν μετ' ἡμῶν τοῦ ταξιδίου τῆς περὶ ἡς ὁ λόγος παρισινής κυρίας.

— Ναί, εἶπεν ὁ Λουδοῦ, ἀλλὰ τί δύναμαι ἐκ τούτου νὰ ἐξαγάγω; "Ἄς ὀμιλήσωμεν ὀλίγον και περὶ τῶν ἐλπίδων σας. Εἰς τί βασίζονται αὐταί;

— Ἐξοχώτατε, βασίζονται ἐπὶ ἐνὸς γέροντος, τοῦ ἱατροῦ, ὅστις παρευρέθη εἰς τὸν τοκετὸν τῆς κυρίας Λαβερνῆ.

— Λοιπὸν; . . . τί;

— Δυστυχῶς, Ἐξοχώτατε, ὁ ἀνθρωπος αὐτὸς εἶνε κατὰ τὸ ἡμισυ ἀποβλακωμένος και κατὰ τὸ ἡμισυ νεκρός· ἀλλ' ἂν ἔχωμεν τὸ εὐτύχημα ν' ἀποκτήσῃ ἐπὶ δύο ὥρας τὴν παράδοξον μνήμην, τὴν ὁποῖαν εἶδα ἐγὼ νὰ ἔχη ἐπὶ πέντε λεπτὰ και νὰ ζήσῃ ἀρκετὰ, ὥστε νὰ γράψῃ πρὸς ἡμᾶς ὅ,τι διηγεῖται τόσον εὐφυῶς κατὰ τὰ φωτεινὰ διακείμενα τοῦ πνεύματός του, σὰς ὀμνύω, Ἐξοχώτατε, ὅτι ἠθέλητε μοῦ ἀναθέσει ἐντολήν, ἥτις θ' ἀπέφερεν εἰς ἡμᾶς μεγάλην ὠφέλειαν και εἰς ἐμὲ μεγάλα κέρδη, μολοντί, ὁμολογῶ, ὅτι πολλὰ χρήματα ἔδαπάνησα κατ' αὐτὴν τὴν ἐκδρομὴν.

— Ἀλλὰ τέλος πάντων τί εἶνε αὐτὸ τὸ εὐρημα;

— Εἶνε ἀπλούστατα αἱ ὀλίγα λέξεις, τὰς ὁποίας ὁ γηραιὸς παρᾶφρων μοῦ ἐψιθύρισεν. Πρέπει νὰ σὰς εἶπω, ὅτι συνωμῶλον μετ' αὐτοῦ περὶ τοῦ Λαβερνῆ, διὰ τὸν κάμω νὰ ὀμιλήσῃ. "ὦ! ὦν ἐγνωρίζον εἰς τὴν αὐλήν, μοῦ εἶπε, ἡμικλείων τοὺς παραλύτους ὀφθαλμούς του, ὅ,τι γνωρίζω ἐγὼ περὶ τῆς γεννήσεως τοῦ νέου κόμητος! . . .

— Και τί γνωρίζει αὐτός; ἀνέκραξεν ὁ Λουδοῦ ἀπλήστως.

— Τί γνωρίζει; αὐτὸ εἶνε τὸ ζήτημα· τὸν ἐβίασα, τὸν παρεκίνησα, τὸν ὤθησα, διὰ νὰ μοῦ εἴπῃ ἀκόμη ὀλίγα τινὰ· ἀλλ' εἰς μάτην! . . . Ὁ ἐγκεφάλός του ἐκρυστάλλωθη πάλιν! . . . Ἐξώδευσα μὲν ταῦτα ἀρκετὰ διὰ νὰ τὸν καταφέρω . . .

— Ἐπρεπε νὰ περιμένῃς, ἀθλιε!

— Ἐξοχώτατε, ἀνέμεινα πολλὰς ἡμέρας καρδοκᾶν τὴν ἐπάνοδον τοῦ λογικοῦ του· τὸ μόνον, ὅπερ ἠδυνήθη ἐπὶ πλέον ν' ἀποσπάσω ἐξ αὐτοῦ, εἶνε, ὅτι ὁ ἀνθρωπος ἔχει μαθεῖ αὐτὸ τὸ ὅποιον ἔλεγεν, ὅτι ἐγίνωσκε πρᾶξ τοῦ ἀποθανόντος κόμητος Λαβερνῆ, ὅστις τὸν εἶχε πρόσκαλέσει και συμβουλευθῆ κατὰ τὸν θάνατον τοῦ πρώτου του υἱοῦ.

— Τὸν εἶχε συμβουλευθῆ περὶ τίνος;

— Ἐδῶ εἶνε τὸ ζήτημα· περὶ τίνος; Ἐσταμάτησεν ἐκεῖ και διὰ μιᾶς ἐπῆλθε

πάλιν ἡ ἀποκρυστάλλωσις τοῦ ἐγκεφάλου, ὅπως θὰ ἔλεγον οἱ ἱατροί.

Χαίρω, πολὺ, κύριε, διότι γνωρίζεις και ἱατρικὰς φράσεις, εἶπεν ὁ Λουδοῦ τραχέως· ἀλλ' ἐπεθύμουν καλλίον νὰ μάθω τι θὰ ἔλεγεν ὁ περὶ οὗ πρόκειται ἱατρός.

— Ἄν ἐξακολουθήσετε νὰ με ἀποστέλλετε ἐκεῖ πέραν με βαλάντιον καλῶς ἐφωδιασμένον, θὰ κατορθώσωμεν νὰ τὸ μάθωμεν εἰς τὸ τέλος, Ἐξοχώτατε.

— Εἶσαι πλεονέκτης! ἀνέκραξεν ὁ Λουδοῦ ὀργίλος. "ὦ! πόσον ὁ ἀνθρώπος εἶνε κτηνώδης ἐνίστε! πόσον εἶνε κτήνος κακῶς ἀποκρυστάλλωτος!

Και τὰς λέξεις ταύτας, λέγων ὁ Λουδοῦ ἔριψεν κρύφιον βλέμμα ἐπὶ τοῦ Δεβῶτ, ὅστις ἐταπεινὸν μετροφρόνας τὰ ὄμματα και ἀπέτεινε πρὸς αὐτὸν μορφασμὸν πλήρη περιφρονήσεως και μίσους.

— Λοιπὸν, εἶπε μετ' ἀνυπομονησίας, αὐτὰ μόνον ἐσύναζες;

— Φεῦ! Ἐξοχώτατε, με ὄλα μου τὰ ἔξοδα . . .

— Αὐτὰ και ὄχι ἄλλα;

Ὁ Δεβῶτ ἐπαρουσίασε τὰς χεῖράς του ἀνοιχτάς διὰ νὰ δεῖξῃ ὅτι ἦσαν κεναί.

Ὁ Λουδοῦ ἐξέφερε στεναγμὸν.

— "Ἄς εἶνε, εἶπεν· εἶνε ὅπως δῆποτε και αὐτὸ μία ἀρχή. "Ἄς ἀφήσωμεν τώρα τὰς ὑποθέσεις μου· ἄς ἔλθωμεν εἰς τὰς ἰδικὰς σου. Ὑπῆρξες εὐτυχέστερος ὅτε διήλθες ἐκ Παρισίων διὰ νὰ ἐπιτηρήσῃς τὴν σύζυγόν σου;

— Βέβαια, Ἐξοχώτατε, βέβαια. Πρέπει νὰ εἰξεύρετε ὅτι εἶμαι τυχερός . . .

— Ἀπέκτησες ἀναμφιβόλως τὴν βεβαιότητα ὅτι ἡ σύζυγός σας εἶνε ἀθῶα;

— Ἀπεναντίας, Ἐξοχώτατε, ἀνέκραξεν ὁ Δεβῶτ μετ' εὐαρεσκείας, εἶνε ἐνοχος ἐντελῶς ἐνοχος, ἀποδεδειγμένη.

— Πῶς! . . . ἐνοχος ἐπ' αὐτοσφῶρω; . . . καὶ μὲνε Δεβῶτ! σὲ συλλυποῦμαι.

— Ἀλλοῖμονον! ὄχι, Ἐξοχώτατε! δὲν ἠδυνάμην νὰ κατορθώσω, ὅπως εὐρὼ ἀσφαλῆ πειστήρια με ὄλας μου τὰς προσπαθείας, και ἤρχιζα ἤδη ν' ἀμφιβάλλω περὶ τοῦ δικαίου μου, ὁπότεν αἴφνης, νὰ ἰδῆτε τί τύχη, Ἐξοχώτατε! . . . πίπτει εἰς τὰς χεῖράς μου, δὲν εἰξεύρω πόθεν, ἀπὸ τὸν οὐρανὸν πιθανῶς, μία ἐπιστολὴ γραφείσα πρὸς τὴν σύζυγόν μου, πρὶν ἢ αὐτὴ γείνη σύζυγός μου, παρὰ τοῦ Βελαίρ. "ὦ! μία ἐπιστολή, Ἐξοχώτατε, ἱκαγὴ νὰ κάμῃ, ὥστε νὰ ἀπαγγωνισθῇ ὁ εἰς και νὰ καὴ ἡ ἄλλη. Ἄλλὰ, Θεέ μου! πόσον καλὰ διωργανισμένη εἶνε ἡ ἀστυνομία!

— Ἀλήθεια; . . . Και τί πρόεκυψεν;

— Ἀνεκοίνωσα τὴν ἐπιστολὴν εἰς ἕνα ἀστυνόμον φίλον μου, τὸν ὁποῖον εἶχα γνωρίσει εἰς τὴν ἀρχιεπισκοπὴν διὰ τὴν ὑπόθεσιν τῶν ἀναξυριδῶν τοῦ ἀρχιεπισκόπου . . . Ἡ Ἐξοχότης σας ἐνθυμεῖται, βέβαια.

— Ναί, ναί! . . . Λοιπὸν;

— Λοιπὸν, Ἐξοχώτατε, ὁ ἐξαιρετός αὐτὸς ἀνθρώπος ἔλαβε ζωηρότατον ἐνδιαφέρον ὑπὲρ τῆς τιμῆς μου. . . αὐτὴν δὲ τὴν ὥραν ὁποῦ ὀμιλοῦμεν, ἡ σύζυγός μου. . .

— Θά ἐπεπλήθη, ὡπως ἐπρεπεν, ἐλπιζώ...

— Ἀκόμη καλλίτερα, Ἐξοχώτατε...
Εὐδοικεῖται εἰς τὴν Βασιλίαν.

— Ὁ Λουβοῦ ἀπήντησεν ἀπαθῶς.

— Εἶνε δὲ πῶσῶν αὐστηρὰ ἡ τιμωρία ἀλλ' ἐνόμος δυστυχῶς εἶνε ρητός. Καὶ ὁ συνέννοχός της; ὁ κύριος Βελαίς;

— Ἄ, Ἐξοχώτατε, αὐτὸς δὲν συνελήφθη. Ἐκτύπησε τὸν ἀστυνόμον κατὰ κεφαλῆς μὲ μίαν κιθάραν, τὴν ὁποίαν ἐκράτει εἰς χεῖράς του καὶ ἔδραπέτευσεν! Ἀλλὰ ὅπου καὶ ἂν ὑπάγῃ θά τὸν συλλαβούν.

— Ὁ Λουβοῦ ἔτυψε σφοδρῶς τὴν τράπεζαν διὰ τῆς πυγμῆς.

— Ὁ φίλος σου ἀστυνόμος εἶνε ἡλίθιος! ἀνέκραξεν ἀλλ' ὅπως εἶπες, θά συλληφθῇ ὁ μουσικός. Ὅπως δὴποτε ὅμως σὺ εἶσαι ἐυχαριστημένος, δὲν εἶνε ἀληθές; Ἡ σύζυγός σου ἐτιμωρήθη. Ἐχεις καμμίαν ἄλλην ἀπαίτησιν;

— Τίποτε ἄλλο, Ἐξοχώτατε ἐπιθυμῶ μόνον νὰ ἔχω τὴν εὐνοίαν σας.

— Τὴν ἔχεις.

— Καὶ μίαν μικρὰν σημειώσιν...

— Δόσε μού την. Θά διατάξω νὰ σοὺ τὴν ἐξαργυρώσουν...

— Ἐν καιρῷ εὐθέτω, ἐφιθύρυσεν ὁ Δεβῶτ, αὐτὸς μού ἔμαθε τὴν φράσιν.

Εἶτα ὑψηλοφώνως προσέθηκεν:

— Ἡ Ὑμετέρα Ἐξοχότης θά ἴδῃ πόσον ζῆλον κατέβαλα καὶ πόσῃν οἰκονομίαν μετεχειρίσθην.

— Θά τὸ λάβω ὑπ' ὄψιν, ἀπήντησεν ὁ ὑπουργός εισάγων τὴν σημειώσιν εἰς τὸ θυλάκιόν του.

— Ὁ Δεβῶτ ἐστέναξε, διότι ἐγίνωσκε καλῶς ποῖαν σημασίαν εἶχεν ἡ ἀόριστος ἐκείνη φράσις.

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν ὁ ἰατρός Σερῶν εἰσῆλθεν ὡς εἰδοποίησεν τὸν Λουβοῦ ὅτι ὁ βασιλεὺς ἠτοιμάζετο ν' ἀπέλθῃ εἰς Ἅγιον Γισλανόν καὶ ὅτι αἰάμαξαι ἦσαν ἔτοιμα.

— Εἰς Ἅγιον Γισλανόν! Θά ὑπάγῃ ἀνευ ἐμοῦ; ὦ, ὄχι!

Καὶ ὁ Λουβοῦ ἐζήτησε παράυτα τὸν πῖλόν του, τὰ χειροκιά του καὶ διέταξε νὰ ἐτοιμασθῶσιν οἱ ἵπποι.

— Ὁ ἰατρός ἐκόμιζεν ἐπὶ δίσκου ποτήριον πλήρες ὕδατος τῆς Φόργης. Ὁ Λουβοῦ ἐξέτεινε τὴν χεῖρα διὰ νὰ τὸ λάβῃ.

— Δόσε μού το, εἶπε, φίλτατε Σερῶν.

— Ὅχι, ἀπήντησεν ὁ σκυθρωπὸς ἰατρός· παίρνω ὀπίσω τὸ νερόν.

Καὶ ἀπέσυρε τὸ ποτήριον.

— Εἶσαι τρελλός, Σερῶν; Μὲ κάμνει νὰ χάνω τὸν καιρὸν μου.

— Ὅχι, Ἐξοχώτατε τὸ ὕδωρ αὐτὸ δὲν εἶνε ὠφέλιμον εἰμὴ ὅταν εἶνε ἡσυχος ὁ ὄργανισμός. Τώρα σὰς βλέπω πολὺ τεταραγμένον καὶ δὲν πρέπει νὰ πῖετε.

— Ἄ! ἂν ἔπινα τὸ ὕδωρ τῆς Φόργης, μόνον κατὰ τὰς ἡμέρας καθ' ἃς εἶμαι ἡσυχος, δὲν θά τὸ ἔπινα ποτέ. Δόσε μου, δόσε μου... Ἄν πῆσῃ τὸ νερόν ἐπάνω εἰς τὴν φωτιάν, τὴσφ τὸ καλλίτερον!

— Θά πῆσῃ ἔλαιον ἐπάνω εἰς τὴν φωτιάν, Ἐξοχώτατε.

— Ἔστω θά φλογισθῶ γρηγορώτερον! ὦ! εἶθε νὰ φλογισθῶ πρῶτον πρὸς τὸν ναυπολοῦ πῆριξ μου πάντας τοὺς παρεμποδίζοντας τὰ σχέδιά μου.

Καὶ πῶν ἀπλήστως τὸ ποτήριον, ἔλαβε τὸ χαρτοφυλάκιόν του καὶ ἔδραμε πρὸς τοὺς ἵππους.

Ἄλλ' ἐν τῷ μεταξὺ ἐστράφη πρὸς τὸν Δεβῶτ, ὃν εἶχε λησμονήσει πρὸς στιγμήν καὶ ὅστις προσεδόξα ἐπιλογόν τινα εἰς τὴν φράσιν: Θά τὰ λάβω ὑπ' ὄψιν.

— Φύγε, τοῦ εἶπεν δὲν σε χροειάζομαι πλέον. Καλλήμερα!

— Ὁ Δεβῶτ προσέκλινε μέχρι τοῦ ἐδάφους, χαίρων, διότι εὗρισκε πρόφασιν ν' ἀποκρύψῃ τὴν πλήρη δυσαρσεκείας μορφὴν του.

Ἐνῶ ἔφθανεν εἰς τὸ στρατόπεδον ἐφιπῆπος κατεχόμενος ὑπὸ πενθίμων λογισμῶν καὶ ἀπογοητευμένος ἐκ τοῦ μεγαλείου του, ἀνὴρ τις κεκαλυμμένος ὑπὸ κονιορτοῦ καὶ ἰδρώτος, ἐποτημένος, ἀσθμαίνων, βλοσυρός, τὸν ἐσταμάτησε καὶ τῷ εἶπε μετὰ φωνῆς, ἥτις οὐδὲν εἶχε τὸ ἀνθρώπινον:

— Ὁ Αλαθερνῆ, κύριε! ὁ Γεράρδος, κύριε; ποῦ εἶνε ὁ Γεράρδος;

— Ὁ ἀναδοχός μου! ἀνέκραξεν ὁ Δεβῶτ σταματῶν τὸν ἵππον του, παρὰ τοὺς πόδας τοῦ ὁποίου εἶχε ριθθῇ ὁ τάλαιπωρος ἀββάς πῶς!.. δὲν με ἀναγνωρίζεις, ἀναδοχέ μου; Ἐγὼ εἶμαι!.. Τί νὰ βλέπῃ ἄρα γὰρ με τὸσον περιφοβισμένον βλέμμα;

— Ὁ ἀββάς τοῦ εἶδεξ διὰ τρεμούσης χειρὸς ὄμιλον στρατιωτῶν καὶ ἀξιωματικῶν, θορυβωδῶς συνωθούμενον πῆριξ ἀνδρός ὀρθίου καὶ ἀόπλου.

— Τί εἶνε αὐτοί;

— Ἐκεῖ κάτω, ἐκεῖ κάτω! ἀπήντησεν ὁ Ἰασπίνος. ὦ! ἐνόσω ζῶ, δὲν θά τὸν φονεύσουν!..

Καὶ ὁ τάλαιπωρος ἀββάς ἐξηκολούθησε τὸν μακρινὸν δρόμον κραυγάζων:

— Ἐλεος!.. ἔλεος!.. περιμείνατε. Ἐφθασα!..

— Ἄς ἴδωμεν τί σημζίνει τοῦτο, εἶπεν ὁ Δεβῶτ κεντήσας τὸν ἵππον του ὡς παρακολούθησεν τὸν Ἰασπίνον θά διασκεδάσῃ ἴσως τὴν μελαγχολίαν μου.

ΝΔ

ΠΩΣ Ο ΛΟΥΒΟΑ ΜΕΤΕΝΟΗΣΕ ΔΙΟΤΙ ΕΓΕΛΑΣΕ ΛΙΑΝ ΠΡΟΩΡΩΣ

Ὁ βασιλεὺς πρὸ μικροῦ εἶχεν εἰσέλθει εἰς τὰ δωμάτια τῆς μαρκησίας εἰς Ἅγιον Γισλανόν. Πῆριξ αὐτοῦ συνωθούντο πάντες οἱ θεράποντες τῆς κυρίας Μαιντενών· μεταξὺ τῶν τῶσων πλήρης ζήλου ὑπηρετῶν διεκρίνετο ἡ δεσποινὶς Βαλθιέν, πρὸς ἣν ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης, ἡ συνήθως τῶσφ φιλομειδῆς πρὸς αὐτήν, ἠδύοκῆσε μόνον ν' ἀποτεῖνῃ ἡμῖς μειδίαμα, τὸ πέπρατον περίπου τῆς καθημερινῆς εὐνοίας, τοῦθ' ὅπερ ἐδείκνυεν εἰς πάντας κατὰ πόσους βαθμούς ἀπὸ τῆς προτεραιῆς εἶχεν ἐκπέσει ἡ ἰσχὺς τῆς κυρίας της.

Ὁ βασιλεὺς ἦτο πράγματι περίφροντις, σκυθρωπός. Ἀπέφυγε γὰρ ἴδῃ κατὰ πρόσωπον τὴν κυρίαν Μαιντενών; αὐτὴ δὲ εὐγενῆς καὶ περιποιητικῆ, κατὰ τὴν συνήθειάν της, ὑπεκρίνετο περισσότερὰν πρόσην καὶ ὀλιγωτέραν προθυμίαν. Ἡ τακτικὴ αὐτῆ, πρὸς ἣν ὁ βασιλεὺς δὲν προσεῖχε, δεικνύει πάντοτε παρὰ ταῖς ἰσχυροῦ χαρακτῆρος γυναικεῖ τὴν σιωπηλὴν βεβαιότητα, ἣν ἔχουσι περὶ τίνος δικαιοματός των καὶ τὴν πρόθεσιν νὰ ἐξασκήσωσιν αὐτὰ ἐν εὐθέτω χρόνῳ.

Προσεφέρθησαν εἰς τὸν βασιλέα γλυκίσματα τινὰ νηστήσιμα, ἀτινα ἐδέξατο, χωρὶς ὅμως νὰ τ' ἀξιώσῃ τῆς ἰδιαζούσης προσοχῆς καὶ τῶν ἐπαίνων δι' ὧν τὰ ἐτίμα ἄλλοτε. Μόλις ἐδείξεν ἐν τῶν πλαγκουντίων καὶ τὸ ἀφῆκε παράυτα ἀθικτον σχεδὸν ἐπὶ τοῦ σινικοῦ δίσκου, παρατηρῶν τὴν Νανών ὡς νὰ ἐκέλευεν αὐτὴν νὰ τὸν ἀποκομίσῃ.

Ἡ γερωντοκόρη ὑπήκουσε καὶ ἐξῆλθε τοῦ θαλάμου, ἀφοῦ ἀντήλλαξε πρότερον μετὰ τῆς κυρίας της λαθραῖον βλέμμα, ὅπερ ἐκ μέρους μὲν τῆς μαρκησίας ἐσήπαινε: Ἐπισημίηται τὰς διαταγὰς μου, ἐκ μέρους δὲ τῆς Νανών· Μελέτατε ἡσυχῶς!

Εὐθύς ὡς οἱ δύο σύζυγοι ἔμειναν μόναι:

— Δὲν σὰς ἐρωτῶ, κυρία, εἶπεν ὁ βασιλεὺς, ἂν συνήλθετε ἐκ τοῦ χθεσινοῦ πτόμου σας, διότι τὸ πρόσωπόν σας ἐμφαίνει ὑγειάν πλήρη σωματικὴν καὶ πνευματικὴν.

— Ναί, Μεγαλειότηατε, ἀλλὰ δὲν παρατηρῶ τὸ αὐτὸ καὶ εἰς τὴν Ὑμετέραν Μεγαλειότητα. Βλέπω ὅτι ἡ μορφή σας εἶνε ὀλιγώτερον χαρωπὴ ἀφ' ὅτι ἐπεθύμουν.

— Ἐξ αἰτίας σας, κυρία, ἀπήντησεν ὁ βασιλεὺς ἀνυπομονῶν νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸ κύριον θέμα τῆς ὀμιλίας.

— ὦ, ἐγὼ, εἶπεν ἡ μαρκησία, ἥς ἡ καρδία ἐπαλλε σφοδρῶς, μὲ ὄλον τὸ ἐπὶ τῶν χειλέων της μειδίαμα καὶ ἥτις παρρηνοῖ τούς λόγους της, ἐγὼ δὲν τὸ συλλογίζομαι οὔτε κἂν πλέον. Ἀφοῦ ἤμην ἡ μᾶλλον ἀξιοθρήνητος πρὸ μικροῦ καὶ τώρα δὲν ἔχω ἀφορμὰς νὰ παραπονῶμαι, τὰ πάντα ἔχουσι κατ' εὐχὴν.

— Δὲν μ' ἐνοήσατε, εἶπε διακόπτων αὐτὴν ὁ βασιλεὺς ψυχρὸς πάντοτε. Βεβαίως διετρέξατε τὴν κίνδυνον καὶ πρέπει νὰ εὐλογῶμεν τὴν θεῖαν Πρόνοιαν, ἥτις σας διέσωσεν.

— Καὶ ὀλίγον τι τὸν βασιλέα Γουλιέλμον, εἶπε θαρραλέως ἡ μαρκησία, ἥτις ἐπεθύμει κάλλιον νὰ διαρραγῇ τὸ νέφος διὰ νὰ ἐπέλθῃ ἐν τῷ ἄμα ἡ ἔκρηξις.

— Ἔστω, ὑπέλαθεν Λουδοβίκος ὁ ἸΔ' πειραχθεὶς, ἂς δοθῇ εἰς ἕκαστον τὸ ἀνήκον ἔχετε δικαίον ἀλλ' ἡ γενναίοςφροσύνη αὐτῆ, ὡς εὐαρεστῆσθε νὰ τὴν ἀποκαλήτε, δὲν με παραφέρει μέχρι τοῦ οὔτου σημείου, ὥστε νὰ λησμονῆσω τὸν ἐπιχειρῶν κίνδυνον καὶ τὴν τυφλὴν ἀπερισκεψίαν, ἥτις σας ἐξώθησεν εἰς αὐτόν.

— Καὶ ποῖος ὑπῆρξεν ἀπρίσκειπτός καὶ τυφλός; ἠρώτησεν ἡ μαρκησία.

— Υμεις, κυρία.

— Είς τί Μεγαλειότητα, σάς παρακαλώ; μήπως ἐγὼ προσεκάλεσα τὴν ἀπαγωγὴν μου;

— Τὸ ἀγνοεῖτε μὲ ὄλον τὸν θόρυβον, ὅστις ἀπὸ χθὲς ἐπικρατῆ δι' αὐτὴν τὴν πρόδοσιαν;

— Ἡ μαρκησία καίπερ βληθεῖσα εἰς τὴν καρδίαν δὲν ἐδήλωσεν ἄλλο τι εἰμὴ βλαθεῖαν ἐκπληξιν.

— Δὲν ἐννοῶ, εἶπεν.

— Πρέπει λοιπὸν νὰ σὰς εἶπω τὰ πάντα, μαρκησία· ὀφείλω νὰ τὸ πράξω μὲ κίνδυνον τοῦ νὰ σὰς λυπήσω, ἀλλὰ θὰ σὰς προσφέρω ἐκδούλευσιν προειδοποιῶν ὑμᾶς νὰ προσέχετε καὶ νὰ μὴ ἀφίνατε ἀνθρώπους ἀναξίτους νὰ κατακτώσι τὴν ἐμπιστοσύνην σας.

— Ὡ! Μεγαλειότητα, αὐτὰ εἶνε γρίφοι! εἶπεν ἡ μαρκησία γελῶσα τόσῳ θελκτικῶς καὶ ἐπιχαρίτως, ὥστε οὐδεὶς ἤθελεν ὑποθέσει ὅτι ὁ γέλως ἐκεῖνος διέσχιζε τὸν λάρυγγα δι' οὐ ἐξήρχετο.

— Τότε ἐξηγοῦμαι καλλίτερα... Καί ποιος παρέδωκε προδοτικῶς τὸν Ἄριον Γιολανδὸν εἰς τὸν βασιλέα τῆς Ἀγγλίας; εἰς τὸν πρίγκιπα τῆς Ὁράνζης; κάποιος κατὰ συνέπειαν παρέδωκε σὰς, τὴν εὐεργέτιδά σου, αὐτὸς δὲ ὁ ἄνθρωπος εἶνε ὁ προστατευόμενός σας, ὁ κύριος Λαβέρν!

— Ὡ! Μεγαλειότητα! ἀνέκραξεν ἡ μαρκησία χαίρουσα, διότι ἐπὶ τέλους εἶχεν ἀφορμὴν νὰ ἐρυθριάσῃ ἐν ἀνέσει, καὶ νὰ δείξῃ τὴν ἠλλοιωμένην μορφήν της.

— Ναι, ἐπέμεινε λέγων ὁ βασιλεὺς, εἶμαι ἠναγκασμένος νὰ σὰς τὸ εἶπω, τοῦ σούτῳ μᾶλλον, ὅσῳ ὁ Λουδοῦ δὲν εἶνε παρών. Ὁ Λουδοῦ εἶχε πολὺ δίκαιον, ἐβλεπεν ὀξυδερκῶς, ἐμάντευε τὸ ἀπατηλὴν προσώπετον, ὅτε ἐν Βαλενσιένῃ ἐνώπιόν σας ἔλεγε τοὺς λόγους αὐτούς, τοὺς ὁποίους ἐθυμοῦμαι: «Οὐδέποτε ἄνευ θρησκευτικῶν αἰσθημάτων ἢ πείθαιρας δύναται νὰ υπάρξῃ καλὸς στρατιώτης ἢ ἐντιμὸς ἀνὴρ. Πείσθητε, κυρία, ἂν ὁ Λουδοῦ ἦτο παρών, δὲν θὰ τοῦ ἐδίδα τοιαύτην ἀφορμὴν θριάμβου καθ' ὑμῶν. Τὸν ἐκέρδησεν ὁμῶς, αὐτὸ εἶνε τὸ ἀληθές, μαρκησία.

— Ἡ κυρία Μαιντενὼν ἠτοιμάζετο ν' ἀπαντήσῃ, ὅτε ἡ Νανὼν κρούσασα ἤρξατο τὴν θύραν, εἶπεν ὀπισθεν τοῦ παραπετάσματος:

— Ὁ κύριος Λουδοῦ παρακαλεῖ νὰ λάβῃ τὴν τιμὴν νὰ συνομιλήσῃ μετὰ τῆς Αὐτοῦ Μεγαλειότητος.

— Ἔστω συνέχεια.

Εὐχαρίστως ἀγγέλλομεν τοῖς ἡμετέροις ἀναγνώσταις ὅτι ὁ κ. Ἄντ. Φορβασιλῆς ἤρξατο τῆς ἐκ τοῦ Ἰσπανικοῦ μεταφράσεως νέου καὶ αἰσίου ἔργου τοῦ Ἰσπανοῦ συγγραφέως Ἰωάννου Βαλέρα, ὑπὸ τὸν τίτλον:

ΠΕΠΤΑ ΧΕΜΕΝΕΣ

ἣν δημοσιεύομεν εἰς τὰ «Ἐκλεκτὰ Μυθιστορήματα» ἐν προσεχέϊ μέλλοντι.

— FORTUNE BOISGOBBEY

ΤΟ ΚΟΜΜΕΝΟ ΧΕΡΙ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ.

[Συνέχεια]

— Τὰ φαινόμενα ἦσαν κατ' αὐτοῦ... ἡ αἰφνιδια ἀναχώρησις του.

— Ἐγνώριζον ὁμῶς ὅλοι τὸ αἷτιον τῆς ἀναχώρησεως.

— Ὁ θεὸς σας ἐγνώριζε πολὺ καλὰ ὅτι εἶχεν ἀπελίσει τὸν κύριον δὲ Καρνοέλ, ἀμὰ τῇ ἡρνήθῃ τὴν θυγατέρα του καὶ ὅτι ἐπὶ πλέον τὸν ἐδίωξε.

— Ἀδιάφορον ὁμῶς, οἱ κύριοι ἐκεῖνοι ἀπεφάσισαν ὅτι ὁ κύριος δὲ Καρνοέλ εἶνε ἄθλιος καὶ ὅτι ἠτιμᾶσθη διὰ νὰ εὐχαριστήσῃ ἕνα ἐχθρὸν τοῦ κυρίου Βορισώφ, καὶ διὰ νὰ οἰκειοποιηθῇ μερικὰς χιλιάδας φράγκων.

— Καὶ ἀντὶ τὸν καταγγεῖλη, ὅπου ἠδύνατο ν' ἀπολογηθῇ, συμφωνοῦν νὰ τὸν ἐγκαταλείψωσιν εἰς τὴν ἐκδίκησιν ἀνθρώπου ἐνδιαφερομένου εἰς τὴν ὑπόθεσιν καὶ κατὰ συνέπειαν πολὺ μεροληπτικοῦ.

— Ἀληθῶς εἶνε ἀπίστευτα αὐτὰ τὰ πράγματα, ἂν κανεὶς τὰ ἐξετάσῃ μὲ ψυχραιμίαν.

— Ὁ Μάξιμος μὴ περιμένων τοιαύτην λογικὴν, ἔκυπτε τὴν κεφαλὴν χωρὶς λέξιν νὰ προφέρῃ.

— Δὲν ἐκπλήττομαι ὅτι ὁ κύριος Δορζερ μετεχειρίσθη τὴν ἀδικον αὐτὴν ἀπολαγίαν διὰ νὰ ἐμποδίσῃ συνοικέσιον, τὸ ὁποῖον τοῦ ἀπήρσεκε. Ἦθελε παντοιοτρόπως ν' ἀπαλλαγῇ τοῦ κυρίου δὲ Καρνοέλ. Δὲν ἐδίστασε νὰ τὸν ἀτιμᾶσῃ χωρὶς νὰ τὸν ἀκούσῃ. Ἠλπίζε καὶ ἐλπίζει ἀκόμη ὅτι οὐδέποτε θὰ τοῦ ζητήσῃ λόγον. Ὁ θεὸς σας εἶνε τίμιος ἄνθρωπος ἐν τῇ ἀσπνῇ σημασίᾳ τῆς λέξεως, ἀλλ' ὑπάρχουσιν αἰσθημάτων, τὰ ὁποῖα δὲν εἶνε ικανὸς νὰ ἐννοήσῃ.

— Ὡς πρὸς τὸν Ρῶσον, ὁ ὁποῖος κατὰ βάθος εἶνε κατὰσκοπος, ἔπρεπε νὰ τὰ περιμένῃ κανεὶς ἀπὸ αὐτόν, ὅτι ἤθελε καταδιώξῃ τὸν κύριον δὲ Καρνοέλ, ἐλλείψει ἄλλου θυματος.

— Εἶνε μανιῶδης ὅτι τὸν ἔκλεψαν ἄνθρωποι ἰκανώτεροί του, καὶ καθὼς ὅλοι οἱ ὁμοιοί του, προσέτρεξεν εἰς τὴν βίαν.

— Ὑπάρχει ὁμῶς καὶ ἕτερός τις, τοῦ ὁποῖου ἡ διαγωγὴ εἰς τὴν περίστασιν ταύτην εἶνε ἀνεξήγητος.

— Ποῖος λοιπὸν; ἠρώτησεν ὁ Μάξιμος εἰς ἄκρον τεθορυβημένος!

— Ὁ ταμίης Βινιορὺ, εἶπεν ἡ κόμησσα.

— Ὁ Βινιορὺ! ἀλλὰ σὰς ὀρίζομαι ὅτι ἐφέροθι καθὼς ἔπρεπεν εἰς τὴν ὑπόθεσιν αὐτήν. Ὑπερησπίσθη θερμῶς τὸν κύριον δὲ Καρνοέλ κατηγορούμενον ὑπὸ τοῦ θεῖου μου.

— Ἦσθε ἐκεῖ κατὰ τὴν ἀσπνὴν αὐτήν;

— Ὁχι, ἀλλ' ὁ Βινιορὺ μὲ τὰ διηγήθη τὴν ἰδίαν ἡμέραν καὶ εἶνε ἀδύνατον νὰ ψευσθῇ.

— Ἄλλως τε διατὶ νὰ μὴ ὑπερασπισθῇ τὸν καλλίτερόν του φίλον;

— Καὶ τὸν εὐτυχῇ ἀντιζηλόν του.

— Δὲν εἶνε αὐτὴ ἀκριβῶς ἡ λέξις. Ὁ Βινιορὺ πρὸ πολλοῦ εἶχε κλίσει διὰ τὴν ἐξαδέλφην μου, καὶ πολλάκις τὸν ἐνεθάρρυνα νὰ τὸ φανερώσῃ. Ἄλλ' εἶχεν ἐνοήσει ἐκεῖνος, ὅτι ὁ Ροβέρτος δὲ Καρνοέλ καὶ ἡ Ἀλίκη ἠγαπῶντο καὶ ἐνεκα εὐγενείας ἀπεσύρετο.

— Ὁ Βινιορὺ εἶνε ὁ δειλότερος καὶ μετροπρονεότερος, καθὼς ὁ δικαιοτέρος τῶν ἀνθρώπων.

— Ἐὰν ἀπ' αὐτὸν ἐξηρτάτο νὰ σώσῃ τὴν τιμὴν τοῦ κυρίου δὲ Καρνοέλ, θὰ τὸ ἔκαμνεν εὐχαρίστως, μὴ ἀμφιβάλλετε.

— Ἀλήθεια; Καὶ εἶνε λοιπὸν τόσῳ βλαξ; ἠρώτησεν ἀπατόμως ἡ κόμησσα.

— Καὶ ἐπειδὴ ὁ Μάξιμος ἐκπληκτος δὲν ἀπεκρίνατο, ἐπκένελαβε μετὰ ζωηρότητος:

— Εἶνε λοιπὸν ἠλίθιος;

— Ἦλίθιος! Διατὶ;

— Ὑπέθετα ὅτι θὰ τὸ ἐννοήσατε ἀμέσως. Πῶς! ἰδοὺ ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος ἀκούει κατηγορούμενον δι' αἰσχρὰν πράξιν τὸν καλλίτερόν του φίλον. Ἐρωτῶ καὶ κατὶ τι, τὸ ὅποῖον ἀλλάσσει τὴν ὄψιν τῆς υποθέσεως ἐξ ὀλοκλήρου. Τὸ πρᾶγμα αὐτὸ μόνος ἐκεῖνος τὸ γνωρίζει. Οἱ κατήγοροί του τὸ ἀγνοοῦσιν· ἀρκεῖ μόνον νὰ ὁμιλήσῃ καὶ αἱ περὶ τοῦ ἀπόντος κρίσεις των θὰ ἡλλαζον. Καὶ πολὺ πιθανὸν μάλιστα, συγκρίνοντες καὶ συνδυάζοντες τὰς περιστάσεις, νὰ τὸν ἀποδείξωσιν ἄθῳν, καὶ ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς σιωπᾷ.

— Τί θέλετε νὰ πῇ; ἠρώτησεν ὁ Μάξιμος διαβλέπων ἤδη, ποῦ ἤθελε νὰ καταλήξῃ ἡ κόμησσα.

— Ὁ κύριος Βινιορὺ εἶνε ταμίης. Ἐρχεται ἕνα πρῶτ' καὶ εὐρίσκει τὸ χρηματοκιβώτιον ἀνοικτόν. Στέλλει, φωνάζει τὸν κύριον Δορζερ καὶ ἐκεῖνος λέγει: Ἄ! ὁ Καρνοέλ εἶνε ὁ ἔνοχος!

— Καὶ ὁ κύριος Βινιορὺ δὲν ἀποκρίνεται: Ὁχι, δὲν εἶνε αὐτός. Ἐπεχείρησαν καὶ ἄλλοτε νὰ ἀνοίξουν τὸ χρηματοκιβώτιον καὶ μίᾳ γυναίκα ἔκοψε τὸ χέρι της. Ὁ κύριος δὲ Καρνοέλ δὲν ἦτο συνένοχος τῆς πρώτης αὐτῆς ἀποπειρας, ἀφοῦ τὸ βράδυ ἦτο μαζύ σας. Ὡστε καὶ εἰς τὴν δευτέραν ἀπόπειραν ὁ κύριος δὲ Καρνοέλ δὲν ἔλαβε μέρος.

— Πῶς ἤθελεν ἀντιτείνειν εἰς αὐτὴν τὴν δὴλωσιν ὁ κύριος Δορζερ; Βέβαια δὲν ἤθελεν ἐπιμείνει νὰ κατηγορῇ τὸν γραμματέα του, ὑπὸ τὴν πρόφασιν ὅτι κακὴν ἐξέλεξε στιγμὴν νὰ ἀπέλθῃ ἀπὸ τὸ σπίτι.

— Ὁ θεὸς μου ἐπιμένει πολὺ εἰς τὰς ιδέας του καὶ ἀμφιβάλλω ἂν ἡλλαξέ γνώμην. Εἶνε ὁμῶς ἀληθές, ὅτι καὶ ὁ κύριος Βινιορὺ ἔπρεπε νὰ ὁμιλήσῃ, ἀλλ' ἦτο καὶ τόσῳ τεταραγμένος! Τοῦ διέφυγεν ὅλος διόλου ἀπὸ τὸν νοῦν.

— Δὲν πιστεύω νὰ τοῦ διέφυγεν, ἀλλὰ ἐφοβήθη μήπως ἐκτεθῇ. Ἐφοβεῖτο μήπως ἐπιπληχθῇ καὶ ἤξιζε βεβαιώσεως, διότι εἰώπησε διὰ τὴν πρώτην ἀπόπειραν. Πρᾶγμα ἀνεξήγητον καὶ ἀσυγχώρητον.

— Εἰς αὐτὸ πταίω καὶ γὰρ. Τὸν εἶχα

παρακαλέσει επιμόνως νὰ σωθήσῃ, καὶ ἐπειδὴ πάντοτε εἶχα ἐπιρροὴν εἰς αὐτὸν συνήνεσε.

— Σεις ὅμως δὲν εἴσθε φίλος τοῦ κυρίου δὲ Καρνοέλ, καὶ οὔτε ἦτο δυνατόν νὰ προῖδητε ὅτι θὰ τὸν κατηγορήσουν, ἀλλ' οὔτε εἴσθε ἐκεῖ, ἀμα ἡ κλοπὴ ἀνεκαλύφθη.

Ἦρκει ὅμως ὁ Βινιούρ σὰς νὰ ἤνοιγε τὸ στόμα καὶ τότε ἡ ὑπόθεσις θὰ ἐλάμβανεν ἄλλον δρόμον. Μὲ μίαν λέξιν θὰ ἔσωζε τὸν φίλον τοῦ καὶ ὅμως δὲν τὸ ἔκαμε.

Εἶχε σκοπὸν νὰ τὸν βλάψῃ. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς προέβη εἰς τοῦτο ἀπὸ αἰσθημαζήλοτυπίας.

— Δὲν ἔμπορῶ νὰ τὸ πιστεύσω. Ὑποθέτω μάλιστα, ὅτι καὶ τὴν ἀν τοῦ εἰπῶ νὰ διηγήθῃ τὰ πάντα εἰς τὸν θεῖόν μου δὲν ἤθελε τ' ἀρνηθῆ.

— Μὴ πρὸς Θεοῦ. Ἡ ὁμολογία τοῦ αὐτῆ δὲν θὰ ἐκαλλιτέρευε τὴν θέσιν τοῦ κυρίου δὲ Καρνοέλ, ἀλλως τε δὲ πρέπει νὰ ἐνεργήσω χωρὶς νὰ μάθῃ τίποτε ὁ κύριος Βινιούρ. Ὅσον ἡ συνεργασία σὰς μὴ ἀποβαίνει ὠφέλιμος, τόσον ἀποβαίνει βλαβερὰ ἢ τοῦ μέλλοντος γαμβροῦ τοῦ κυρίου Δορζέρ.

— Ὅστε ἂν ἐπιμένετε νὰ μὲ βοηθήσετε ἀπαιτῶ ἀπὸ σὰς νὰ μὲ ὑποσχεθῆτε, ὅτι δὲν θὰ μάθῃ τίποτε ὁ κύριος Βινιούρ.

— Αὐτὸ εἶνε εὐκολώτατον. Ὁ Βινιούρ δὲν σκέπτεται διόλου ν' ἀναμιχθῆ εἰς τὰς ὑποθέσεις τῶν ἄλλων. Ὅλος τοῦ ὁ νοῦς εἶνε εἰς τὸν προσεχῆ γάμον τοῦ καὶ εἰς τὴν πρό τινας ἀνιψίωσιν τοῦ εἰς συνεταῖρον τοῦ θείου μου, ὥστε ἀμα χθὲς ἐπῆγα ἐκεῖ μὲ τὸν Γῶγον μὲ ὑπεδέχθη σχεδὸν ψυχρῶς. Ἐνόησα ἀμέσως ὅτι ἡ ἀρχαία αὐτῆ ἱστορία δὲν τὸν ἐνδιέφερε πλέον.

— Δὲν γνωρίζει ἐλπίζω ὅτι ἤξεύρετε πῶς ὁ κύριος δὲ Καρνοέλ εἶνε αἰχμαλώτος εἰς τοῦ συνταγματάρχου Βορισώφ.

— Ἄ! ὄχι. Ἄφ' ὅτου καὶ γὼ τὸ ἔμαθα μόνος ὠδήγησα τὸν Γῶγον εἰς τῆς μάμης του, ἐπέστρεψα εἰς τοῦ Βορισώφ καὶ μετὰ τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἐπισκέψεώς μου ἔτρεξα ἐδῶ.

— Εὐχαιριστῶ. Βλέπω ἤδη ὅτι δύναμαι νὰ ἐλπίζω ἀπὸ σὰς. Πρὸ πάντων ὅμως πρέπει ὁ Βορισώφ νὰ μὴ ἀκούσῃ πλέον νὰ γίνεται λόγος γιὰ σὰς. Θὰ νβμίση τότε ὅτι σεῖς ἐπῆγατε μόνος νὰ τοῦ ζητήσετε τὸν κύριον δὲ Καρνοέλ.

— Ἀπαιτεῖτε πρᾶγμα πολὺ δυσάρεστον ἀπὸ μὲ.

— Ἄ! μὰ ὄχι. Ἡ συνδιάλεξις σὰς δὲν εἶνε τοιαύτη, ὥστε ν' ἀπαιτῆ μονομαχίαν ἐξ ἀνάγκης. Καὶ οὔτε βέβαια θὰ σὰς προκαλέσῃ ἐκεῖνος.

— Ἀρῶν τὸ θέλετε ἄς γίνῃ οὕτω. Τοῦλάχιστον ἔμπορῶ νὰ μάθω πῶς θὰ ἐνεργήσω;

— Ἀπέχοντες ἀπὸ πᾶσαν ἐνέργειαν.

— Πῶς! δὲν μοῦ ἐπιτρέπετε νὰ συντελέσω εἰς τὴν ἀπελευθέρωσιν τοῦ κυρίου δὲ Καρνοέλ!

— Ἄν ἐπιτύχω, σεῖς θὰ εἴσθε ἡ αἰτία, διότι χωρὶς σὰς δὲν θὰ ἐμάνθανα ὅτι ὁ

κύριος δὲ Καρνοέλ εἶνε αἰχμαλώτος τοῦ συνταγματάρχου Βορισώφ.

— Ἐγὼ ὅμως μόνη δύναμαι νὰ ἐνεργήσω ἀποτελεσματικῶς.

— Εἰς τὴν κατάστασιν ποῦ εἴσθε.

— Ὅα μὲ βοηθήσῃ κάποιος εἰς τὴν πρᾶξιν. Χωρὶς νὰ φανῶ θὰ διευθύνω τὰ πάντα.

Δὲν ἐννοεῖτε, δὲν εἶνε ἔτσι; Καὶ ὅμως μοῦ εἶνε ἀδύνατον νὰ σὰς δώσω πλειότερας ἐξηγήσεις.

Ἄλλως τε δὲν θὰ μείνετε ἐπὶ πολὺ εἰς τὴν ἀβεβαιότητα. Τώρα μετὰ τὴν χθεσινήν σὰς ἐπίσκεψιν ὁ συνταγματάρχης σκέπτεται πῶς ν' ἀπαλλαγῆ τοῦ κυρίου δὲ Καρνοέλ. Δὲν ἐννοῶ ὅτι θέλει νὰ τὸν φονεύσῃ, ἀλλὰ βέβαια δὲν θὰ τὸν φυλάξῃ εἰς τὸ σπίτι του, καὶ διὰ νὰ τὸν ἀποσπάσω ἀπὸ τοὺς ὄνυχας του δὲν ἔχω στιγμὴν νὰ χάσω.

Μετὰ τρεῖς ἡμέρας, θὰ μάθετε ἂν ἐπέτυχα.

— Πῶς θὰ τὸ μάθω;

— Ἄν ἔλθετε νὰ μὲ ἴδῃτε. Ἄν οἱ ὑπηρέται σὰς εἰποῦν ὅτι δὲν δέχομαι, ζητήσατε νὰ ὁμιλήσῃτε τῆς θαλαμηπόλου μου. Αὐτὴ γνωρίζει τὰς διαταγὰς μου καὶ θὰ σὰς ὀδηγήσῃ ἐδῶ.

— Ἐκτὸς ἂν ἀντιτείνῃ ὁ ἰατρός Βιλλαγῶς.

— Ὁ Βιλλαγῶς, ναί, ἔχετε δίκαιον. Μπορεῖ νὰ θέλῃ ν' ἀντιτείνῃ, καὶ πρὸ πάντων ἂν μάθῃ ὅτι πρόκειται νὰ ἐλευθερώσωμεν τὸν κύριον δὲ Καρνοέλ.

— Καὶ ἡ διαταγὴ τοῦ βεβαίως θὰ ὑπερισχύσῃ.

— Ὅα σὰς δεῖξω τὸ μέσον νὰ τὸν κατευνάσετε. Ἐφυλάξατε τὸ δακτυλίδιον ποῦ σὰς ἔδωκα χθὲς;

— Δὲν θ' ἀποχωρισθῶ ἀπ' αὐτοῦ ἐκτὸς ἂν μοῦ τὸ ζητήσετε.

— Ἀπ' ἐναντίας, σὰς παρακαλῶ, νὰ τὸ φυλάξετε καὶ νὰ τὸ δεῖξετε εἰς τὸν ἰατρὸν ἂν θέλῃ νὰ σὰς ἐμποδίσῃ νὰ μὲ ἴδῃτε ἀλλὰ τότε καὶ μόνον.

— Καὶ καθὼς ἡ κυρία Πιριὰ καὶ ὁ ἰατρός θὰ ὑπακούσῃ;

— Ναί. Ἴσως σὰς ἀποτείνει καμμίαν ἐρώτησιν. Μὴ τοῦ ἀποκριθῆτε.

Καὶ τώρα μοῦ κάμνετε, σὰς παρακαλῶ, τὴν χάριν, προσέθηκεν ἡ κόμησσα, νὰ καλέσετε τὴν θαλαμηπόλον μου διὰ νὰ σὰς ὀδηγήσῃ; Περιμένω τὸν ἰατρὸν καὶ εἶνε περιττὸν νὰ σὰς ἴδῃ ἐδῶ.

Ὁ Μάξιμος ἔτεινε τὴν χεῖρα ἵνα σύρῃ τὸ μεταξίνον νῆμα τοῦ κωδωνίσκου κοσμημένου παρὰ τὸ προσκεφάλιον τῆς ἀσθενούς, ὅτε φωνή τις ἐπληξε τὰ ὠτά του, φωνὴ προερχομένη ἐκ τοῦ δωματίου ὅπου ἡ Ἀλίκη εἰσῆλθεν ἵν' ἀποφύγῃ τὴν συνάντησιν τοῦ ἐξαδέλφου τῆς.

— Μὴ κτυπήσετε, εἶπεν ἡ κόμησσα, φρίζετε ἐπὶ τῷ ἀκούσματι τῆς φωνῆς.

— Σὺν γυναικεῖα φωνῇ μοῦ ἐφάνηκε, ἐψιθύριεν ὁ Μάξιμος.

— Προγνατι, γυναικεῖα εἶνε, ἀλλὰ δὲν ἤξεύρω διατί ἐφώναζεν ἔτσι.

— Μοῦ φαίνεται ὅτι ἡ φωνὴ αὐτῆ εἶνε τρόμου ἢ ἐκπλήξεως. Ἄν ἤθελε νὰ τρέ-

ζουν εἰς βοήθειάν της θὰ ἐξαναφώναζεν.

— Τίποτε δὲν τὴν ἐμποδίζει νὰ ἐξέλθῃ. Ἡ θύρα ποῦ συγκοινωνεῖ μὲ τὸν κοιτῶνά μου δὲν εἶνε κλειδωμένη. Ἄλλως τε ἡ γυναικεῖα αὕτη εἶνε μόνη καὶ δὲν ἔχει νὰ φοβηθῆ τίποτε.

— Καὶ τώρα σὰς ἀποχαιρετῶ. Νὰ περιμένω τὴν θαλαμηπόλον σὰς;

Ἡ κυρία Γιάλτα ἐφάνιστο πολὺ στενοχωρημένη. Ἡ κεφαλὴ της ἀνεκινεῖτο ἐπὶ τοῦ προσκεφαλαίου, ἐνῶ τὰ βλέμματά της ἀπὸ τοῦ Μάξιμου, ἰσταμένου ὀρθίου καὶ ἀναμένουτος τὰς διαταγὰς της, ἐτρέποντο πρὸς τὸ καταπέτασμα, τὸ ἀποκρύπτον τὴν εἴσοδον τοῦ καλλυντηρίου.

— Ὅχι, εἶπε τέλος, δὲν θὰ φύγετε ἔτσι. Εἶνε κάποιος ἐκεῖ, ὁ ὅποιος ἐκρύφθη γιὰ νὰ μὴ σὰς ἴδῃ, καὶ θὰ μὲ συγχωρήσῃ, πιστεύω, διότι τὸν ἐπρόδωκα. Ἐμβήτε μέσα, παρακαλῶ, καὶ φέρετέ μου ἐδῶ τὸν κάποιον.

Ὁ Μάξιμος ὑπήκουσεν ἄνευ παρατηρήσεων. Ἦνοιξε καὶ εὐρέθη ἀντιμέτωπος πρὸς τὴν Ἀλίην, ὠχρὰν, συγκεκινημένην, τρέμουσαν.

Ὁ μᾶλλον ἐκπλαγεὶς βεβαίως ἦν αὐτός, διότι ἡ Ἀλίκη ἐγίνωσκεν ὅτι ὁ ἐξαδέλφος της εὐρίσκατο ἐκεῖ, ἐνῶ ὁ Μάξιμος ἠγνόει τοῦτο περὶ τῆς Ἀλίκης.

Ὁ Μάξιμος ἐνόησεν ἀμέσως τί συνέβη ὡς πρὸς τὴν ἐξαδέλφην του, πῶς αὕτη ἀπεφάσισεν ἀποτόμως νὰ ἴδῃ τὴν κόμησσαν ὑπερασπιζομένην τὸν ἀπόντα, καὶ πῶς μετενόησεν ἤδη, διότι ἦλθεν.

— Καλὰ λοιπὸν, ἐγὼ εἶμαι, εἶπε γελῶν ὁ Μάξιμος, ἡ κυρία κόμησσα μοῦ εἶπε νὰ ἐμβῶ μέσα. Ἐφώναζες τόσῃ δυνατὰ, ὥστε τὴν ἐτρόμαξες καὶ ἤθελε νὰ ἴδῃ μὴ πῶς ἤθελες βοήθειαν. Ὁμίλησε λοιπὸν τί σοῦ συνέβη;

— Τίποτε, ἐψιθύριεν ἡ νεανίς, μία νευρική ταραχὴ, ἕνας τρόμος χωρὶς αἰτίαν.

Πᾶμε νὰ φύγωμεν.

Ὁ Μάξιμος τὴν ἔλαβεν ἀπὸ τῆς χειρὸς καὶ τὴν ὠδήγησε παρὰ τὸ προσκεφάλιον τῆς κόμησσης, ἡ ὁποία τὴν ἐθεώρει μετὰ προσοχῆς μεγάλης.

— Δεσποινίς, τῆ εἶπεν ἡ ξένη διὰ φωνῆς σοβαρῆς καὶ συγκεκινημένης, δὲν ἦτο δυνατόν νὰ μείνετε πλειότερον εἰς τὸ δωμάτιον ἐκεῖνο. Δὲν ἔκαμα καλὰ νὰ σὰς κλείσω ἐκεῖ μέσα καὶ ἦτο καιρὸς νὰ ἐξέλθετε.

Καὶ σὰς καὶ ἐμὲ ἐνδιέφερε ἡ ἐπίσκεψίς σας νὰ μὴ γίνῃ γνωστὴ, καὶ εἶνε πιθανόν νὰ μὴ ἐπανιδρωθῶμεν πλέον, ἐκτὸς ἂν αἱ περιστάσεις ἀλλάξουν τὴν ὑπόθεσιν ἐξ ὀλοκλήρου.

Σὰς εἶπα περὶ τοῦ κυρίου δὲ Καρνοέλ, ὅτι εἶχα νὰ σὰς πῶ. Ὁ ἐξαδέλφος σας γνωρίζει περισσότερα ἀκόμη, καὶ κανεὶς δὲν θὰ σὰς συμβουλεύσῃ καλλίτερον ἀπ' αὐτόν.

Μετ' ὀλίγον, ὡς ἐλπίζω, θὰ γνωσθῇ ἡ ἀλήθεια καὶ ἡ ἀθώότης τοῦ κυρίου δὲ Καρνοέλ, ὁ ὅποιος θὰ ὑπερασπισθῇ ἐαυτόν. Προτοῦ χωρισθῶμεν, δεσποινίς, ἕνα μὴ-

νον πράγμα σας ζητώ. Να μη εἰπῆτε τίποτε εἰς κανένα, οὔτε ἀπ' ὅσα ἠκούσατε οὔτε ἀπ' ὅσα εἶδατε ἐδῶ, εἰς κανένα... μ' ἐννοεῖτε, οὔτε τόρα, οὔτε ποτέ.

Οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς κομῆσας ἐθεώρουν τὴν θύραν, τὴν ὁποίαν ἐκλείσεν ὁ Μάξιμος.

— Ποτέ, ἐψιθύρισεν ἡ δεσποινὶς Δορζέρ.

— Πιστεύω, εἶπε ψυχρῶς ἡ κομῆσα.

Κύριε Δορζέρ κτυπήσατε τὸν κωδωνίσκον. Θὰ ἔλθῃ ἡ θαλαμηπόλος μου νὰ σας ὀδηγήσῃ.

Καί ἐπειδὴ ὁ Μάξιμος πιέζων τὰ κομβίον τοῦ ἠλεκτρικοῦ κώδωνος ἐνητένιζε πρὸς αὐτὴν ἐκπληκτος, προσέθηκεν·

— Οὔτε λέξιν, οὔτε καμμίαν ἐνεργείαν, δὲν εἶν' ἔτσι; Ἐγὼ μόνη θὰ ἐνεργήσω διὰ νὰ ἐπιτύχωμεν.

Ἡ θαλαμηπόλος ἐράνη. Τὴν ἠκολούθησαν, ἐνῶ ὁ Μάξιμος ὑπεβοήθει τὴν ἀδελφὴν του, μὴ οὐσαν εἰς κατάστασιν νὰ περιπατήσῃ μόνη της.

Τὸ πᾶν ἐγένετο κατὰ τὴν ἐπιμοταξίαν, καὶ ἔφθασαν πρὸ τῶν κιγκλίδων χωρὶς νὰ συναντήσωσιν ἄλλον τινα.

Ἐπεται συνέχεια.

Αἰσῶπος

Εἰς τὸ προεξέξ:

ΝΑΘΑΛΙΑ Ἡ ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΒΟΓΙΑΡΟΥ

κατὰ μετάφρασιν ἐκ τοῦ Ρωσικοῦ

Α. Γ. ΚΩΝΣΤΑΝΙΝΙΔΟΥ

ΡΟΔΟΥ ΑΠΟΜΝΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ

αἰτήγημα

Α

Ἐγεννήθην ἐντὸς μεγαλοπρεποῦς κήπου, καὶ ἐν τῷ ἀσύλῳ τούτῳ, ἐν ᾧ διέρρευσαν αἱ ὠραιότεραι στιγμαὶ τῆς νεότητός μου, εἶχον πολυαριθμούς συντρόφους. Πλεῖστα μέρη τοῦ κήπου ἐστολίζοντο ὑπὸ πολυτιμοτάτων καὶ ὠραιότατων ἀνθέων· οἱ κρίνοι, τὰ λείρινα, αἱ δάλλειαι, τὸ ὠχρὸν αἰγόκλημα, τὸ δειλὸν ἴον, ὁ κάκτος, ἐνὶ λόγῳ τὰ ἀνθηρότατα καὶ καλλίτερα ἀνθὴ ὑπῆρχον ἐν τῷ μαγικῷ ἐκείνῳ παραδείσῳ.

Ἄπαντες οἱ ἐπισκεπτόμενοι τοῦτο, τὸν ἐπῆνουν, ἀλλ' ἡ μήτηρ μου, μεγαλοπρεπῆς ἑκατοντάφυλλος ῥοδωνιά, διήγειρε τὸν γενικὸν θαυμασμόν. Δι' ὃ μόνις ἠσθάνθη τὴν εὐεργετικὴν θερμότητα τῶν ἡλιακῶν ακτίνων αἰτίνες μὲ ἡνοιζαν, καὶ ἤρρεσκον εἰς πάντας ἕνεκα τῆς εὐωδίας, δι' ἧς ἐπλήρουν τὴν ἀτμοσφῆραν καὶ διὰ τὸ ὠραῖον χρῶμα τῶν φύλλων μου, τὰ ὅποια τὸ ἔχασαν μὲν σήμερον, ἀλλ' ἄτινα τότε τὸ εἶχον μεγαλοπρεπές.

Ἦμην εὐτυχές, διότι ἤκουον νὰ λέγωσιν ὅτι ἦμην ὠραῖον, αἱ δὲ κολακεῖαι αὐταὶ μ' ἐπλήρουν χαρῆς μεγίστης. Τὸ μᾶλλον ὅμως πληροῦν με ἀνεκράστου εὐχαριστήσεως καὶ εὐτυχίας ἦτο ἡ φίλιξις, ἣν μοὶ ἐξεδόλου ἡ νεάνις, εἰς ἣν ἀνήκον. Τί καλὴ ποῦ ἦτο! Ἐκτὸς δὲ τούτου χάρις εἰς αὐτὴν ἡ οἰκογένειά μου ἔζη ἐν τῷ μέσῳ τῆς εὐδαιμονίας καὶ ἡσυχίας ἐκείνης.

Ἄλλοτε, ἡ μήτηρ μου ἦτο πτωχὴ ῥο-

δωνιά. Ζῶσα ἀθλίως ἐν τῇ γωνίᾳ οἴκτρου κήπου, μόνη πάντα καὶ μόνη ἐπίσκεψιν δεχόμενη βαρβάρου πινός ἀνδρός, βασανίζοντος καθ' ἐκάστην τοὺς λεπτοὺς κλώνους της, ἵνα τοῖς δώσῃ, ὡς ἔλεγε, περισσοτέρην χάριν καὶ κομψότητα, καὶ ὅστις ἀκαταπαύστως τὴν ἐπέπληττε, διότι, κατὰ τὴν γνώμην του, ἡ μήτηρ μου δὲν τὸν ἀντήμιζεν οὐδέποτε διὰ τοὺς κόπους, οὓς ἡ καλλιέργεια αὐτῆς ἐστοίχισεν εἰς τοῦτον.

Ἐν τίνι δικαιοματί ὁ βάρβαρος οὗτος ἀνὴρ ἤθελε νὰ μεταβάλλῃ τὸ φυσικὸν τῆς μητρός μου; Μήπως ἡ κοινὴ ἡμῶν μήτηρ, ἡ γῆ, μὰς ἐξάγει τῶν κόπων της μόνον ἵνα βασανίζωμεθα καὶ μαραινώμεθα ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων; ... Τί ζητοῦμεν; ... νὰ ζῶμεν ἡσύχως ἀνευ οὐδεμιᾶς φροντίδας, σκέψεως καὶ ἐνοχλήσεων, αἰτίνες ταρᾶσσοσι τοὺς ἀνθρώπους. Νὰ θεραπεύωμεθα ὑπὸ τοῦ ἀέρος, ν' ἀποξηραίνωμεν τὰ δάκρυα τῆς δρόσου, νὰ δεχώμεθα τὴν ἀγαπῶσαν ἡμᾶς χρυσολίδα, ἰδοὺ ἅπανα ἡ φιλοδοξίη ἡμῶν.

Ἡμερᾶν τινὰ τέλος ὁ ἰδιοκτήτης τῆς μητρός μου τὴν ἀπέσπασε βαναύσως ἀπὸ τῆς γῆς παρὰ τὰ παράπονά της καὶ τοὺς στεναγμούς της, τὴν ἔθεσεν ἐντὸς στενοῦ δοχείου ἔνθα αἱ ρίζαι αὐτῆς ἐθράκοντο, καὶ ἐν τοιαύτῃ καταστάσει τὴν μετέφερε, διὰ τινος ἀμαξίου, ὁμοῦ μὲ ἕα τοῦ τριχοῦ, μὲ παιονίας καὶ μετ' ἄλλων ἀνθέων, εἰς τινὰ δημοσίαν πλατείαν, ἔνθα καθ' ἐκάστην ἑβδομάδα μετέβαινε ἵνα πωλῇ ἄνθη. Μόλις ἡμίσεια ὥρα παρήλθε καὶ ὠραία νεάνις ἔστη πρὸ τοῦ ἀπλήστου ἐμπορίου καὶ παρατηρήσασα τὴν ῥοδωνίαν, ἠγόρασε ταύτην.

Μετὰ τινὰς ἡμέρας ἡ μήτηρ μου εἶχεν ἐκτεθῆ ἐντελῶς εἰς τὰς ἡλιακὰς ακτίνας, ἐντὸς ζωογόνου γῆς· δὲν ἐβράδυνε νὰ καταστῇ ἐκ τῶν ὠραιότατων στολισμῶν τοῦ κήπου. Μετὰ τρεῖς μῆνας ἐγεννήθη καὶ ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης ἡ καλὴ αὐτὴ νεάνις δὲν μὰς ἐγκατέλιπε πάντοτε ἐκυπτε ἐπ' ἐμοῦ καὶ μὲ ἐθαύμαζε μετὰ παιδικῆς χαρᾶς. Διὰ τοῦτο τὴν ἠγάπησα καὶ ἔχαιρον ὅτε τὴν ἐβλεπα νὰ ἐρχηται πρὸς ἐμέ.

Πόσον ἐμερίμνα περὶ ἐμοῦ καὶ περὶ τῶν συγγενῶν μου! ... Ἄν ἡ γῆ, ἐν ἣ ἐζῶμεν εἶχε ζηρανθῇ ἐκ τῆς θερμότητος, τὴν ἐδρόσιζε δι' εὐεργετικῆς δρόσου, ἣν ἡ ἰδίξις ἔχειν ἂν αἱ ἀποτρόπαιοι ἐχθροὶ μας, αἱ κάμποι, προσεπάθουν ν' ἀνερριχθῶσιν ἐπὶ τοῦ περιβάλλοντος ἡμᾶς φυλλώματος, αὐτὴ τὰς ἐδίωκε καὶ ἀνηλεῶς τὰς ἐφόνευεν.

Ἐνὶ λόγῳ ἕνα μόνον πόθον εἶχε, νὰ μὰς καταστήσῃ ἡσυχον τὴν ζῶην καὶ διὰ τὰς εὐεργεσίας αὐτῆς ἐτήρουν βαθεῖαν εὐγνωμοσύνην.

Φεῦ! τίς δύναται νὰ ἐγγυᾶται διὰ τὸ μέλλον! καὶ τίς θὰ ἔλεγε, βλέπων με ἀμερίμνον, ἀναπνέοντα μεθ' ἡδονῆς τὴν πνοὴν τῆς αὔρας, ἥτις διήρχετο ἐλαφρῶς ἐγγίζουσά με, ὅτι ἐξ ὅλης τῆς εὐτυχίας ταύτης μόνον ἡ ἀνάμνησις θὰ μοὶ ἀπέμενε!

Πρὸ ὀλίγου καιροῦ ἡ νεάνις διηθύνθη πρὸς τὸ μέρος μου, ἀλλὰ τὴν φορὰν ταύτην οὐχὶ μόνη ὀλίγον πρεσβύτερος ταύτης νέας τὴν ἠκολούθει. Ἐβάδιζον συνομιλοῦσες μετ' ὀλίγον ἔστησαν καὶ ἐκάθησαν ἐπὶ λιθίνου-ἐδωλίου κειμένου πλησίον τῆς μητρός μου.

— Μάξιμε, εἶπεν ἡ νεάνις ἀπαταθεῖσα τῷ νέῳ, πολλὴν ὄρεξιν ἔχω νὰ σ' ἐπιπλήξω... Πῶς, κύριε! δύο ἡμέρας ἔχω νὰ σὲ ἴδω. Εἶσαι ἀγενής... Ἄλλοτε, ἥσο πάντοτε πλησίον μου καὶ τώρα τὸ θεωρεῖς κόπον νὰ ἔλθῃς ἐδῶ καὶ διὰ μίαν ὥραν μόνον. Αὐτὸ εἶναι κάκιστον.

— Πόσον εἶσαι ἀδικός! Αὐρηλία... Μήπως δὲν εἰσεύρεις ὅτι ὁ κόμης πατήρ μου ἀπικτεῖ, πρὶν σὲ ζητήσω εἰς γάμον παρὰ τοῦ δαυκός Δ' Ἰζέλ, ὅπως γένη βέβαιος ὁ διορισμός μου εἰς τὴν θέσιν τοῦ παρέδρου... Ναί, φιλάττη ἐξαδέλφη μου, δύο ἡμέρας πῶρα ἐργάζομαι ὡς δούλος. Ἄν δὲν ἐκρατῶμην μακρὰν ἀπ' ἐδῶ ἀπὸ σπουδαῖον αἴτιον, θὰ ἠδύναμην ἄλλως νὰ μείνω ἐπὶ πολὺ χωρὶς νὰ σὲ βλέπω καὶ νὰ σοὶ λέγω ὅτι σ' ἀγαπῶ, κακῆ!

— Ἐλο, εἶπεν ἡ Αὐρηλία μειδιῶσα ἐπιχαρίτως, συγχώρησόν με. Καὶ ἰδοὺ, προσέθηκε, διὰ νὰ σὲ ἀποζημιώσω τῆς λύπης, τὴν ὁποίαν οἱ λόγοι μου σοὶ ἐπροξένησαν.

Καὶ λαβοῦσα ἀπὸ τοῦ θυλακίου αὐτῆς μικρὰν ψαλίδα μ' ἐπλησίασε καὶ μὲ ἀπεχώρισε τῶν ἀδελφῶν μου καὶ τῆς μητρός μου.

Ἐπόνεσα· κατελήφθη ὑπὸ ἰλιγγίου. Ἡ Αὐρηλία μ' ἐθεώρησε μετ' εὐχαριστήσεως καὶ μὴ ἐννοοῦσα ὅποσον κακὸν μοὶ προξένησε, μ' ἔδωκεν εἰς τὴν χεῖρα τοῦ Μάξιμου, ὅστις τὴν νύχτα ἠσπασε θερμῶς, εἴτα δὲ ἀποταθεῖς πρὸς με.

— Φιλάττον ἀνθύλλιον, μὲ εἶπε, πολὺ ὠραῖον εἶσαι!

Καὶ μὲ ἔθηκεν εἰς τὴν κομβιοδόχην τοῦ ἐπενδύτου του. Μετὰ τινὰς στιγμὰς ἀποχαιρετίσας τὴν Αὐρηλίαν, ἀνεχώρησε συκομιζων καὶ ἐμέ.

Β

Κατὰ πρῶτον ὀφείλω νὰ ὁμολογήσω ὅτι ἡ θέξις νέων πραγμάτων, εἰλκυσε τόσῳ τὴν προσοχὴν μου, ὥστε ἐλησμόνησα τοὺς πόνοους μου. Εὐρισκόμεθα ἐπὶ τοῦ μεγαλοπρεποῦς ἐκείνου περιπάτου, ὃν καλοῦσι βουλευάρτα τῶν Παρισίων, ὃ δὲ Μάξιμος συνήντα ἐν αὐτοῖς γνωρίζομε, καὶ τινες νέοι ἐθαύμαζον βλέποντές με νὰ κοσμῶ τὴν κομβιοδόχην του, καὶ περὶ τούτου τὸν συνεχίζοντο, ἐν ᾧ ἀστεινεύομενοι τὸν ἠρώτων δι' ὁποίας γυναικείας χειρὸς τῷ προσεφέρθη.

Διατρέξας τὸ βουλευάρτον ὁ Μάξιμος διηθύνθη πρὸς τινὰ πλησίον οἰκίαν ἀνήλθεν ἕνα ὄροφον καὶ ἡ θύρα τοῦ διαμερίσματος, ὅπερ κατῶκει, ἠνεφέγη. Εἰσελθὼν ἐν τῷ δωματίῳ του, παρετήρησα εὐθὺς μεγαλοπρεπῆ ἀνοδόχην πλήρη ἀνθέων. Μεγίστην εὐχαρίστησιν ἠσθάνθη, διότι συνήντων πλείστους ὁμοίους μου· ἄλλως

τε τοῦτο μ' ἐφάνη καλὸς οἰωνός, διότι ἡ παρουσία ἀνθέων παρὰ τῷ Μαξίμῳ μοι ἐφάνερωσε τὴν πρὸς αὐτὰ ἀγάπην του καὶ δὲν ἀμφέβαλλον ὅτι ἤθελε μὲ διατηρήσει. Ἐν τούτοις σκεπτόμενον ταῦτα, κατειχόμενον ὑπὸ φόβου περὶ τῆς μελλούσης τύχης μου. Ἦμην ἀδιάθετος, ὁ κόπος, ἡ ἔλλειψις ἀέρος, ὁ ἀποχωρισμὸς ἐμαυτοῦ ἀπὸ τοῦ στελέχους ὅπερ μὲ ἀνέτρεφε καὶ μὲ συνέδεε μετὰ τῆς μητρός μου καὶ τῶν ἀδελφῶν μου, πάντα ταῦτα ἐπενήργησαν βαθέως ἐπ' ἐμοῦ καὶ μ' ἔκαμαν νὰ χάσω τὴν ἀνθρωπότητά μου. Ἀγνοῶ ἂν ὁ Μαξίμος τὸ παρετήρησεν, ὅμως ἔσπευσε νὰ λάβῃ μακρὸν κρυστάλλινον ἀγγεῖον πλήρες ὕδατος, ἐπλήρωσεν ἐξ αὐτοῦ μέγχα ποτήριον καὶ ἔθεσεν ἐντὸς τοῦ ποτηρίου τούτου ὅλον τὸ κάτω μέρος τοῦ φυλλώματός μου.

Μεγίστην εὐχαρίστησιν ἠσθάνθη ὅτε ἐδροσίσθη ἐντὸς τοῦ καθαροῦ καὶ διαυγοῦς ἐκείνου ὕδατος καὶ μετ' ὀλίγον ἀνέλαβον ἐντελῶς τὰς αἰσθήσεις μου. Ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης, ἐπόθησα ὀλιγωτέρον τὸν κῆπον, ὃν κατέλιπον καὶ ἤρχισα νὰ ἐξετάζω μετὰ προσοχῆς τὸν νέον ἀτοχόν μου ὑποθέτον, κατὰ πᾶσαν πιθανότητα, ὅτι προωριζόμενον ἵνα ἐπὶ πολὺ διαμείνω μαζί του.

Ἦτο οὗτος εἰκοσιπενταετής περίπου νεανίας, ὑψηλός· τὰ χαρακτηριστικὰ του ἐξεδήλουν τὸ ἀμέριμον τῆς νεότητος, ἀλλ' ἐπὶ τοῦ ὀλίγον ὠχροῦ μετώπου του ἐφαίνοντο τὰ ἴχνη ἐκδότου εἰς ἡδονὰς βίου. Ἐν γένει ἦτο ὠραῖος νέος, πλήρης φυσικῶν πλεονεκτημάτων καὶ διακεκριμένων τρόπων.

Ἐφαίνετο ὡς ἀναμένων τινὰ, καὶ ἀφ' οὗ ἀνῆψε σιγάρων ἐκάθησεν ἐπὶ τινος θρονίου παρατηρῶν συχνὰ ἐκκερμῆς καὶ πλήτων τὸν πόδα ὡς ἀνυπόμονος ἀνὴρ μὴ ἐθισμένος νὰ περιμένῃ.

— Δὲν θὰ ἔλθῃ, ἀνέκραζεν, ἔπρεπε νὰ εἶχεν ἔλθῃ ἤδη. Ἄς εἶναι, θὰ ἠπατήθην... Τί βλάξ πού εἶμαι!

Καὶ ἐγερούς ἐβάδισε κατὰ μήκος καὶ πλάτος μεθ' ὀλον ἐξούσης ταραχῆς.

— Καὶ ἔπειτα πίστευε εἰς τὰς ὑποσχέσεις τῶν γυναικῶν... Πῶς θὰ μὲ εἰρωνεύθῃ ὁ Ἐρνέστος!

Καὶ ὁ Μαξίμος καταληφθεὶς ὑπὸ θυμοῦ ἐδράξατο μικρὸν κινεζικὸν ἀγγεῖον τοποθετημένον ἐπὶ τραπέζης καὶ τὸ ἔρριψε δυνατὰ ἐπὶ τοῦ τάπητος, ὅπερ ἐκάλυπτε τὸ δωμάτιόν του. Ἦχος κωδωνίσκου ἐπαυσε ἀφῆνης τὴν ὀργὴν του καὶ ἔσπευσε εἰς προὔπαντσην νεαρᾶς γυναικὸς ἧτις εἰσῆλθε μειδιδῶσα.

— Μαρία! ἤρχιζα νὰ φοβοῦμαι μήπως δὲν ἔλθῃς, εἶπεν ὁ Μαξίμος, θεωρῶν τὴν νεαρὰν γυναῖκα μετὰ περιπαθοῦς βλέμματος.

— Καὶ εἶχες ἄδικον, τῷ ἀπεκρίθη ἐκείνη. Σοὶ εἶχον δώση τὴν ὑπόσχεσίν μου... καὶ ὅ,τι ὑπόσχομαι τηρῶ, προσέθηκε μειδιδῶσα ἐπιχαρίτως.

Ὁ Μαξίμος ἐκάθησε πλησίον ταύτης.

— Καὶ διατί, Μαξίμ, ὑπέθεσες ὅτι δὲν θὰ ἔλθῃ; Αὐτὸ εἶναι κάκιστον, ἀγαπητέ μου.

— Τί τὰ θέλεις, Μαρία; Χθὲς ἀκόμη σὲ εἶδον, εἰς τὸ Μελόδραμα, ἐντὸς τοῦ θεατροῦ τοῦ νεαροῦ βαρώνου δὲ Βώ... Καὶ σὲ βεβαίῳ ὅτι ζηλοτυπῶ. Κοινὸν καὶ πρόστυχον τοῦτο, ἀλλὰ τί νὰ κάμω;

— Ἄχ! ἄ! ἄ! εἶπεν ἡ Μαρία καγχαῖσα... Λόγον τιμῆς, χαριέστατον. Πῶς, Μαξίμ, σὺ ζηλότυπος!...

— Τὸ ὁμολογῶ, εἶπεν ὁ Μαξίμος. Ἀλλὰ γνωρίζεις, Μαρία, ὅτι σὲ ἀγαπῶ καὶ...

— Φίλτατέ μοι, διέκοψεν ἡ Μαρία, ἡ ἄμαξά μου εἶναι κάτω, διάταξον νὰ ἐπισάξουν τὸν ἵππον σου καὶ συνώδυσόν με εἰς τὸ Δάσος, διότι βλέπω ὅτι ἐγείνες σπληνικός καὶ ἀποστρέφομαι τὰ αἰσθήματα.

— Καὶ τὸ συλλογίζεσαι; Νὰ φύγωμεν ἀπὸ τώρα!

— Καὶ λοιπὸν τί τούτου φυσικώτερον; Δὲν μοι λέγεις, φίλτατε, σκοπεύεις νὰ μιμηθῆς τοὺς Τούρκους, νὰ μὲ κλείνης ὡς εἰς χαρέμιον. Σὲ εἰδοποιῶ ὅτι δὲν θέλω. Ἀγαπῶ τὸν ἀέρα, τὴν ἐλευθερίαν, τὴν κίνησιν. Ἄς εἶναι, εἶπε καθιστῶσα τὴν φωνὴν τῆς γλυκυτέραν καὶ ἀρμονικώτεραν, θὰ περάσω τὴν ἐσπέραν ὀλόκληρον μαζί σου ἂν ἦσαι φρόνιμος.

— Ὑπακούω, εἶπεν ὁ Μαξίμος. Θὰ ὑπάγωμεν εἰς τὸ Δάσος, ἀφ' οὗ τὸ θέλεις.

Καὶ ἐσήμανεν ἵνα διατάξῃ νὰ ἐπισάξωσι τὸν ἵππον του.

Ἀκούσαν τὸν διάλογον τοῦτον ἀνεμνήσθη τῆς συνομιλίας, ἣν τὴν αὐτὴν πρωίαν ἤκουσα μετὰ τοῦ Μαξίμου καὶ τῆς Αὐρηλίας, καὶ χωρὶς νὰ ἐννοήσω διατί, ἡ γυνὴ αὕτη, ἧτις ὀμίλει ἐνώπιόν μου ἀλλοίαν διάλεκτον, μοι ἐφάνη τόσῳ διαφορετικῇ τῆς Αὐρηλίας, ὥστε ἄκραιον ἐξ ὀρμεμφύτου τὴν ἐπίδρασιν ἣν ἐφαίνετο ὅτι ἐξήσκει ἐπὶ τοῦ Μαξίμου.

Ἡ Μαρία ἐν ᾧ ὀμίλει περιέφερε τὸ ἐρευνητικὸν βλέμμα τῆς πέριξ αὐτῆς. Αἰφνης μὲ παρετήρησε.

— Τί ὠραῖον ῥόδον ποῦ ἔχεις ἐκεῖ, ἀγαπητέ μου, τὸ παίρνω.

Καὶ εἰπούσα ταῦτα ἔτεινε τὴν χεῖρα ἵνα μὲ λάβῃ.

— Σὲ παρκαλῶ, τῆς εἶπεν ὁ Μαξίμος, ἄφες τὸ μοι.

— Ὡ! Ὡ! ἀπεκρίθη ἡ Μαρία, πόθεν μὰς προέρχεται λοιπὸν αὐτὸ τὸ ὠραῖον ῥόδον διὰ νὰ θέλωμεν νὰ τὸ κρατήσωμεν... παρὰ γυναικὸς τινος, βεβαίως;..

Καὶ μὲ ἔλαβεν.

— Ἄ! λαμβάνεις ἀνθη, ἐξηκολούθησεν, ὠραῖε μυστηριώδη... ὁ κύριος ἀγαπᾷ τώρα τὰ εἰδύλλια... λοιπὸν! ἂν τὴν ἀπαντήσω ἐδῶ, αὐτὴν τὴν ὠραῖαν ἀγνωστον... θὰ τῆς βγάλω τὰ ῥάτια.

— Σὲ βεβαίῳ...

— Ἄ! ἐνόησα. Θὰ ἦναι ἀπὸ καμμίαν μαθήτριαν παρθεναγωγείου... Δὲν

παιράζει, τὸ ῥόδον αὐτὸ τὸ θέλω καὶ τὸ παίρνω.

— Ἀρκεῖ. Ἄφ' οὗ σοὶ ἀρέσκει αὐτὸ τὸ ἄνθος, εἶναι ἰδικόν σου... Μήπως δὲν εἶσαι ἐδῶ κυρία;

— Ἄ! τώρα ὀμιλεῖς λογικῶς... Ἐτσι σὲ ἀγαπῶ.

Ὁ Μαξίμος περιέβαλε τὴν ὀσφύν τῆς νεαρᾶς γυναικὸς διὰ τοῦ βραχιονός του καὶ ἐκλύσας ταύτην πρὸς ἑαυτὸν, ἠσπάσθη τὸν λευκὸν λαιμόν τῆς, ἀφ' οὗ περιέπταντο μικροὶ βόστρυχοι μελαγχροῖνων μαλλίων. Τῇ αὐτῇ στιγμῇ ὑπηρετῆς τις εἰσελθὼν ἀνήγγειλεν ὅτι ὁ ἵππος ἦτο ἕτοιμος. Ὁ Μαξίμος προσέφερε τὴν χεῖρά του πρὸς τὴν Μαρίαν καὶ ἀμφότεροι κατήλθον.

Γ'

Ἡ ἄμαξά ἐκυλίετο ἐπὶ τῆς μεγάλης λεωφόρου τοῦ Δάσους τῆς Βουλώνης. Ὁ κυανὸς οὐρανὸς ἐφωτιζετο μεγαλοπρεπῶς ὑπὸ τοῦ χρυσιζόντος τὰ πέριξ τοῦ δάσους ἡλίου ἦτο λαμπρὰ ἡμέρα καὶ διὰ τοῦτο πλῆθος πολὺ ὑπῆρχε πέριξ τῆς λίμνης.

Ἡ Μαρία μὲ εἶχε τοποθετήσῃ ἐπὶ τινος προσκεφαλαίου τῆς ἄμαξῆς πλησίον φιαλίδιου εὐωδίας καὶ συνωμίλει μετὰ τοῦ Μαξίμου, ὅστις ἐβάδιζεν ἔφιππος, παρὰ τὴν ἀριστερὰν θυρίδα τῆς ἄμαξῆς.

Ἡ λεωφόρος ἦτο κατὰ μεσοτὸς ἵππων καὶ ἄμαξῶν παντοῦ εἶδους· νεαρὰι γυναῖκες κομψότατα ἐνδεδυμέναι ἀντήλλασσαν διερχόμεναι χαιρετισμούς καὶ μειδιδάματα μετὰ τοῦ Μαξίμου καὶ τῆς Μαρίας, ἀλλ' οὗτοι ἐλαχίστην προσοχὴν ἐφαίνοντο ὅτι ἐδίδον εἰς τὰ πέριξ αὐτῶν συμβαίνοντα. Ὁ Μαξίμος ἐθεώρει πάντοτε τὴν Μαρίαν καὶ προσεπάθει νὰ ἐννοήσῃ τὴν ἐπὶ τοῦ προσώπου αὐτῆς ὑπάρχουσαν ἐλαφρὰν στενωχωρίαν, ἣν ἐκείνη ἐντελῶς δὲν ἠδύνατο νὰ ὑποκρύψῃ, διότι οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς ἐφαίνοντο ὥστε ζητοῦντες τινὰ ἐν τῷ πλήθει τῶν περιπατητῶν, καὶ ἐνῶ ὀμίλει πρὸς τὸν Μαξίμον ὁ ὄξύς ὀφθαλμὸς τῆς ἠρέυνα τὰ πάντα.

Ἀπὸ τινος νεανίας κομψὸς καὶ ἔφιππος ἠκολούθει εἰς τινὰ βημάτων ἀπόστασιν τὴν ἄμαξαν τῆς Μαρίας, ἐν ᾧ δὲ προσεποιεῖτο ὅτι ἐθεώρει ἔνθεν κἀκείθεν ἀδιαφόρως λίαν, ὅμως ἐξήταξε μετὰ προσοχῆς τὰ ἐλάχιστα κινήματα τοῦ Μαξίμου, ἐφαίνετο δὲ ὅτι ἡ παρὰ τῇ νεαρᾷ γυναικὶ παρουσία τούτου προφανῶς τὸν δυσηρέσσει.

Ἡ Μαρία, δυσηρεστημένη ὅτι δὲν συνήτησεν ἐν τῷ Δάσει τῆς Βουλώνης τὸ πρόσωπον ὅπερ ἠλπίζε νὰ εὖρη, ἔστρεψε δι' ἀποτόμου κινήσεως τὴν κεφαλὴν τῆς πρὸς τὰ ὀπισθεν καὶ παρετήρησε τὸν παρακολουθοῦντα τὴν ἄμαξάν τῆς νεανίας· ἐκείνον ἐξήτει, ἀλλ' ἰδοῦσα αὐτὸν πλησιέστατα τοῦ Μαξίμου ἠρρυθρίασε καὶ τὸ βλέμμα τῆς ἐγένετο ζωηρότατον. Τὸ βλέμμα ὅπερ ἀντήλλαξε μετὰ τοῦ νέου τούτου ἐξεδήλου χαρὰν καὶ φόβον, διότι παρετήρησεν ἐπὶ τῆς φυσιογνωμίας τὸ πείσμα καὶ

τὴν ζηλοτυπίαν, ἧς τὴν ἔκρηξιν ἐφοβεῖτο. Ὁ Μάξιμος οὐδὲν παρετήρησεν ἰδῶν τῶν φίλων του τὸν ἐσταμάτησαν καὶ ὠμίλου ἀυτῶ περι πτώσεώς τινος τοῦ ἵππου ἐνός αὐτῶν. Ὁ παρκαλουθῶν νέος τότε ἐπώφελθη τῆς στιγμιαίας παύτης ἀπομκρύνσεως, ἧτις ἄφινε μόνην τὴν ἀμαξίαν καὶ ἐπιστεύσας τὸν ἵππον του ἐπλησίασε τὴν Μαρίαν. Ἐκεῖνη ἐκπλαγεῖσα τῷ εἶπε ταχέως:

— Σιωπή, Γεώργιε, σιωπήσον.

Εἶτα λαβοῦσά με ταχέως με παρουσίασε πρὸς αὐτὸν.

Ἦδη ἡ χεὶρ τοῦ νέου ἔμελλε νὰ μελάβῃ, ἀλλ' ὁ Μάξιμος, ὅστις τοὺς προέφθασε, μ' ἤρπασεν αἰφνης μετὰ ποσάυτης σφοδρότητος, ὥστε ἠσθάνθη ὄξυν πόνον καὶ μέρος τοῦ φυλλώματός μου ἔμεινεν ἐν χερσὶ τῆς Μαρίας, ὡρως καὶ συγκινημένης. Ἐνόμισα ὅτι ἤθελον ἐκπνεύσῃ ὁ Μάξιμος ἔσφιγγε τὸ στέλεχος μου ἰσχυρῶς καὶ μ' ἐπνέθηκεν εἰς τὴν κοιβιοδόχην του.

— Κύριε, εἶπεν ὁ νέος διὰ φωνῆς τρεμούσης ἐκ τῆς ὀργῆς, τὸ ἄνθος αὐτὸ εἶναι ἰδικόν μου.

— Ἐλθετε νὰ τὸ πάρητε λοιπόν, εἶπε ψυχρῶς ὁ Μάξιμος.

Ὁ ἕτερος μκνιῶδης ἠέλησε νὰ με ἀποσπάσῃ ἀπὸ τοῦ ἐπενδύτου τοῦ Μάξιμου, ἀλλ' οὕτος ἐσταμάτησε τὸν βραχίονα αὐτοῦ.

— Ἀρκεῖ, κύριε. Ἄν θέλετε αὐτὸ τὸ ῥόδον, ἔλθετε νὰ τὸ ζητήσητε εἰς τὴν οἰκίαν μου αὔριον τὴν πρωίαν.

Εἰπὼν ταῦτα ἐξήγαγε τοῦ θυλακίου του τὸ χαρτοφυλάκιόν του καὶ λαβὼν τὸ ἐπισκεπτήριόν του προσέφερεν αὐτὸ τῷ νεανίᾳ.

Οὕτος λαβὼν τοῦτο τῷ ἔδωκεν εἰς ἀντάλλαγμα τὸ ἰδικόν του εἰπὼν:

— Ἐχετε δικαίον, κύριε. Αὔριον λοιπόν.

Καὶ ἀνεχώρησε λαβὼν ἀντίθετον ὁδόν. Ὁ Μάξιμος ἐπλησίασε τὴν ἀμαξίαν καὶ ὁ περιπάτος ἐξηκολούθησεν.

Ἐγὼ δὲ ἐλιποθύμησα.

Δ'

Ἐκ δευτέρου εὔρεθην ἐντὸς τοῦ ποτηρίου ἀπὸ τοῦ ὁποίου με εἶχον ἐξαγάγη. Τὸ ὕδωρ ἐνεψύχωσεν ἔτι τὰς ἀπολειπομένας μοι ὀλίγας δυνάμεις καὶ ἀναλαβὼν ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἐκ τῆς νάρκης ἐν ἣ ἤμην βεθυθισμένον, προσεπάθησα ν' ἀνακλέσω τὰς ἀνκμνήσεις μου ἀνεμνήσθην τὸ ἐν τῷ Δάσει συμβῆν πάραυτα, ἀλλὰ μοὶ ἐφάνη ὅτι μακρὸν χρονικὸν διάστημα παρηλθεν ἀπὸ τῆς ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ Μάξιμου ἐπανόδοῦ μου.

Τὸ παράθυρον ἦτο ἀνοικτόν. Ἐλαφρὰ αὔρα εἰσῆρχετο ἐν τῷ δωματίῳ Ὁ οὐρανὸς ἦτο αἰθριος, ὁ ἥλιος ἀντηνάκλα τὰς ἀκτίνάς του ἐπὶ τοῦ ποτηρίου ὅπερ με περιεῖχε καὶ με ἐξωογόνει. Εἶδον εἰσελθοῦσαν ὡραίαν χρυσαλλίδα, ἧς τὰ πτερὰ ἐποικίλλοντο εἰς λευκὸν καὶ χρυσὸν χρωμα. Ἐτοποθετήθη ἐπὶ τινος ῥόδου ὅπερ ὑπῆρ-

χεν ἐντὸς τοῦ ἀνοδοχείου, τὸ ἀφῆκε μεταβάσασ εἰς ἕτερον καὶ εἶτα ἐπανῆλθεν εἰς αὐτό.

Ἡ θεὰ αὕτη με μετέφερε διὰ τῆς σκέψεως ἐν τῷ μέσῳ τῶν οἰκείων μου καὶ με ἐπλήρωσε λύπης, διότι εὐρισκόμην ἀποκεχωρισμένος ἐκεῖνων οὓς ἠγάπων ἠσθάνομην ἐμαυτὸν τεθλιμμένον καὶ ἀποτεταρυσμένον. Αἰφνης εἶδον τὴν χρυσαλλίδα κατελείπουσαν τὸ ἀνοδοχεῖον καὶ ἀφ' οὗ περιῆλθε τὸ δωμάτιον με παρετήρησε τὴν περιέμενον, ἐλπίζων ὅτι θὰ ἤρχετο καὶ εἰς ἐμέ, ἀλλ' ἠπατήθη. Ἐλθοῦσα πρὸς ἐμε με ἐθεώρησε καὶ πάραυτα ἀπέπτη ἀστραπηδόν. Ἡ τελευταία αὕτη προσβολὴ ὑπῆρξε τρομερά, διότι μοὶ ἔμαθεν ὅτι ἡ νεότης μου καὶ ἡ καλλονὴ μου ἐτελείωσαν...

Εἶχον γηράσῃ ὁ χρόνος ἐπλήρωσε τὸ καταστρεπτικόν του ἔργον καὶ τὸ τέλος τῆς ζωῆς μου ἤρχετο ταχέως.

Εὐοισκόμην ἐν μεγίστῃ θλίψει, διότι ἔβλεπον ὅτι ἐπλησίαζον ν' ἀποθάνω καὶ ἄκτειρον πικρῶς τὴν θλιβεράν τύχην ἣν ἡ εἰμαρμένη μοὶ ἐπεφύλαξεν.

Αἱ θλιβεραὶ αὐταὶ σκέψεις διεκόπησαν ὑπὸ τῆς ἀφίξεως τοῦ Μάξιμου ὡρῶν καὶ ἐξησθενισμένου. Μανδήλιον ἐκάλυπτε τὴν δεξιὰν χεῖρά του· εἶχε πληγωθῆ ὑπὸ τοῦ νέου πρὸς ἣν τὴν προτερσίαν ἡ Μαρία με εἶχε προσφέρει.

— Εὐχαριστῶ, καλοὶ μου φίλοι, εἶπε πρὸς τὰ δύο πρόσωπα, ἅτινα τὸν ἠκολούθουν. Εὐχαριστῶ διὰ τὰς φροντίδας σας. πολὺ ὠφέλιμοι μοὶ ἐφάνησαν χάρις εἰς τὴν ἀδεξιότητά μου... Ἡ χεὶρ τοῦ διαβολοανθρώπου ἐκεῖνου ἦτο σιδηρὰ.

— Τί τὰ θέλεις, φίλτατε Μάξιμε, δὲν ἔχει πάντοτε κανεὶς εὐτυχὴ τὴν χεῖρα. Ἄλλως τε σοὶ εἶπον ὅτι ἀμυγὴ μόνον εἶναι. Μετὰ δεκαπέντε ἡμέρας θὰ ἦσαι ἐντελῶς καλὰ καὶ ἔτοιμος νὰ ἐξαναρχίσῃς, τὸ ὅποσον ὅμως δὲν σε συμβουλεύω νὰ κάμῃς...

— Οὐτε ἐγώ...

Αἰφνης με ἐπαρετήρησε. — Πολὺ ἀκριβῶ μοὶ στοιχίζει αὐτὸ τὸ ῥόδον, Λουδοβίκε, αὐτὸ εἶναι αἰτία ὁλῶν αὐτῶν.

— Τί τὰ θέλεις; διέκοψεν ὁ ἕτερος νέος, δὲν ὑπάρχουσι ῥόδα ἀνευ ἀκκνθῶν.

— Ὁ Ἀδριανὸς ἔχει δικαίον, εἶπεν ὁ Λουδοβίκος, ἀλλ' ἀγαπητέ μοι, πιστευσόν με, ἄφες τὴν Μαρίαν, εἶναι φιλόσεκος καὶ δὲν πρέπει νὰ τὴν ἐπανόδης πλέον... εἶναι ἀναξία σοῦ.

— Ἐχετε δικαίον, κύριοι, πικρῶ οὐχὶ μόνον τὴν Μαρίαν, ἀλλὰ καὶ τὰς Κλέρας καὶ τὰς Μαργαρίτας καὶ ὅλας τὰς παρούσας καὶ μελλούσας φιλερέσκους.

— Ὡ! ὦ! ὄρκος ἐφήμερος!

— Ὅχι, λόγον τιμῆς, σοὶ ὀμιλῶ σοβαρῶς. Ἄν τὸ ἄνθος αὐτό, προσέθηκε δεικνύων με, μ' ἔκκαμῃ νὰ πληγωθῶ, σημαίνει ὅτι εἶναι τιμωρία, διότι μέχρι σήμερον ἀνέβαλα τὸν γάμον μου με τὴν ὡραίαν ἐξαδέλφην μου Αὔρηλιαν Δ' Ἰζέλ, σὰς ὑπόσχομαι δὲ ὅτι εὐθὺς ὅταν ἰκτρευθῶ θὰ τὴν νυμφευθῶ... Ἀδριανέ, ἀνοίξε τὸ συρτάριον αὐτοῦ τοῦ ἐπιπλοῦ

καὶ βάλε μέσα τὸ ῥόδον, τὸ ὅποσον εἶναι ἐντὸς τοῦ ποτηρίου... θὰ μοὶ ἐνθυμίσῃ τὴν ὑπόσχεσίν μου, ἂν τυχόν τὴν ἐλησμόνου.

Ὁ Ἀδριανὸς διηυθύνθη πρὸς τὸ ὑποδειχθὲν ἐπιπλοῦ, ἀφ' οὗ με ἐξέβαλε τοῦ ποτηρίου, ἠνέωξε μικρὸν ἐξ ἐβένου συρταρίου, ἀπέμαξε τὸ ὕδωρ ὅπερ ἔαρσεν ἐπὶ τοῦ στελέχους μου, μ' ἔθεσεν ἐντὸς τοῦ συρταρίου πλησίον μεταλλίου καὶ ἔκλεισεν αὐτὸς τὸ ἐπιπλοῦ.

Ἐκεῖ εὐρισκόμαί τώρα, ἐστερημένον ἀέρος καὶ φωτός καὶ ἀναμένον ὅπως ὅλα τὰ μεμαρκαμένα φύλλα μου πέσωσι διὰ πικρὸς ἐν τῇ κόνῃ τοῦ μηδενός.

[Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ, κατὰ μετάφρασιν Γ. Α. ΒΝΗ]

ΕΙΣ ΤΟ ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΤΩΝ ΕΚΛΕΚΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ ΤΑ ΕΞΗΣ ΒΙΒΛΙΑ :

[Αἱ ἐν παρενθέσει τιμὰ σημειοῦνται χάριν τῶν ἐν ταῖς ἐπαρχίαις καὶ τῷ ἐξωτερικῷ ἐπισημοῦντων νὰ ἀποκτήσωσιν αὐτὰ, ἐλευθέρᾳ ταχυδρομικῶν τελῶν].

«Ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης τὸ Χρῆμα», μυθιστορία Ἐαδὶ δὲ Μοντεπὲν (τεύχη 11) Δρ. 6 [6.60]

«Ἡ Κόρη τῆς Μαργαρίτας», μυθιστορία Ἐαδὶ δὲ Μοντεπὲν (τόμοι 6) Δρ. 7 [8]

«Ἰατροῦ Ἀπομνημονεύματα—Τὸ Περιδέραιον τῆς Βασιλείσσης—Ὁ Ἄγγελος Πιτοῦ—Ἡ Κόμησα Σαρῶ—Ὁ Ἰππότης τοῦ Βουρῶν Οἴκου», μυθιστορία Ἀλεξάνδρου Δρυᾶ (ἅπαντα συνέγεια) Δρ. 25 [30]

«Παρσίαν Ἀπόκρυφα», μυθιστορία Εὐγενίου Σὺν, μετάφρασις Ἰαδωρίδου Ι. Σκυλλῆ (τόμοι 10) Δρ. 6 [7]

«Αἱ Ρωσίδες Παρθένοι ἢ ὁ Μηδενισμὸς ἐν Ρωσῶν» (τόμοι 2) Δρ. 3 [3.30]

«Παλαιὰ Ἀμαρτία» λυρικὴ συλλογὴ, ὑπὸ Δημ. Γρ. Καμπούρογλου Δεπτ. 60 [70]

«Ἡ Φωνὴ τῆς Καρδίας μου», λυρικὴ Συλλογὴ, ὑπὸ Δημ. Γρ. Καμπούρογλου Δεπτ. 60 [70]

«Ἱστορία τοῦ Μεγάλου Πέτρου», αυτοκράτορος τῆς Ρωσίας μετὰ εἰσαγωγῆς καὶ παρατημάτων Δραχ. 3 [3.50]

«Αἱ τίμαι γυναικῶν» διήγημα ὑπὸ Amedee Achard Δεπτ. 75 [90]

«Οἱ Ἄγῶνες τοῦ Βίου Σέργιο Παλίνης», μυθιστορία α βραβευθὲν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας Δραχ. 2 [2.20]

«Ἐἴκοσι γλιτῶδες λέξαι ὑπὸ τὰς θαλάσσας», μυθιστορία Ἰουλίου Βέρν [τομοὶ 2] Δρ. 4 [4.20]

«Ἰππότης», μυθιστορία Ἱστορικὴ ὑπὸ Charles Kingsley [τόμοι 2] Δρ. 4 [4.20]

«Κωμῳδία» ὑπὸ Ἀγγ. Βλάχου Δρ. 2 [2.20]

«Ὁ Γονεὺς Κοροδίου ἢ ἡ Γρανίδα ἀνακτιθεῖσα» μυθιστορία Δρ. 1.50 [1.70]

«Ἡ Σειρήν», μυθιστορία Ἐαδὶ δὲ Μοντεπὲν Δρ. 1.50 [1.70]

«Τὰ Ἀπόκρυφα τῆς Ἱερᾶς Ἐξέτασεως» μυθιστορία Δρ. 2 [2.20]

«Ἐθελβία» μυθιστορία τοῦ Ἀγγλοῦ Ὁρλέν Δρ. 1.70 [1.80]

«Ἑλληνικὰ Σκηναὶ» ὑπὸ Ἀγγέλου Βροφφερίου, μετάφρ. ὑπὸ Π. Πανᾶ [τόμοι 2] Δρ. 5 [5.50]

«Αἰγυπία Βασιλεία» μυθιστορία Ἱστορικὴ, ὑπὸ Γεωργίου Ἐβερς, μετάφρασις ὑπὸ Β. Γαλλᾶ ἢ Ι. Κ. Δελιγιάνη καὶ Στ. Στρέιτ (τόμοι τρεῖς) Δρ. 5.50 [6]

«Περιοδία τῆς γῆς εἰς ὀρόσηνοντα ἡμέρας» μυθιστορία Ἰουλίου Βέρν Δρ. 2 [2.20]

«Ἡ μυσθηριώδης Συμμορία», μυθιστορία Mary Linton Δρ. 2 [2.20]

«Μπουπουλίνα—Ἀρχιδιόν», Δράματα ὑπὸ Γ. Ἀνδρικοπούλου Δρ. 3 [3.30]

«Τὰ γὰλῖα μας», κωμῳδία Π. Λαζαρίδου, ἡθοῦσι Δρ. 70 [80]